

ת"פ 36089/11/20 - מדינת ישראל נגד נטלי אתאל, שי לי אלחרר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 36089-11-20 מדינת ישראל נ' אתאל ואח'

לפני כבוד השופט יוסי טופף
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ מפרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)

נגד
הנאשמות:

נטלי אתאל
ע"י ב"כ עו"ד בועז קניג
שי לי אלחרר
ע"י ב"כ עו"ד מור עטיה

>

גזר דין

האישום וההרשעה

1. ביום 14.10.2021 הורשעו הנאשמות על יסוד הודאתן בכתב אישום מתוקן בעבירות הבאות:

סרסרות למעשה זנות בצוותא חדא, לפי סעיף 199(א)(2) ביחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **החזקת מקום לשם זנות בצוותא חדא**, לפי סעיף 204 ביחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין; **קבלת דבר במרמה בצוותא חדא** לפי סעיף 415 ביחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין; **השמטת הכנסה** לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת מס הכנסה**") - עבירה אחת לנאשמת 1 ושתי עבירות לנאשמת 2; **הכנת רשומות כוזבות** לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה - עבירה אחת לנאשמת 1 ושתי עבירות לנאשמת 2; **מסירת תרשומות כוזבות** לפי סעיף 220(2) לפקודת מס הכנסה - עבירה אחת לנאשמת 1 ושתי עבירות לנאשמת 2; **הלבנת הון אסורה** לפי סעיפים 3(א)+3(ב)(1) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: "**חוק איסור הלבנת הון**").

2. כתב האישום המתוקן חובק שלושה אישומים, כדלקמן:

(א) באישום הראשון, שכותרתו: "**החזקה וניהול בית הבושת בירקון 11**", נאמר כי החל מיום 21.3.2017 ועד ליום 16.7.2019 החזיק וניהל אחר שזהותו ידועה למאשימה (להלן: "**האחר**") דירה ברח' הירקון 11 בתל אביב, שבה הוענקו שירותי מין בתשלום ולשם עיסוק בזנות (להלן: "**בית הבושת**").

האחר ניהל והפעיל את בית הבושת יחד עם נאשמת 1 בתקופה מיום 21.3.2017 ועד ליום 1.9.2017 (להלן: "**התקופה הראשונה**"), ולאחר שנתגלע סכסוך בין האחר לבין הנאשמת 1, ניהל והפעיל האחר את בית הבושת יחד עם הנאשמת 2 בתקופה מיום 1.9.2017 ועד ליום 31.12.2018 (להלן: "**התקופה השנייה**").

במטרה להסתיר ולהסוות כי במקום התנהל בית בושת, ואת היות האחר הבעלים והמנהל שלו, פנו הנאשמות לרשויות המס, על דעתו של האחר, וביקשו להוציא תעודת עוסק מורשה. בהמשך לאמור, קיבלו הנאשמות במרמה תעודות עוסק מורשה לעסק בשם "נטלי ספא", ובתקופה השנייה בשם "ספא שי לי אלחרר".

בהמשך, בהדרכתו של האחר, חתמו הנאשמות על חוזה שכירות מול מר יוסי שמשון, משכיר הנכס ברח' הירקון 11, כל אחת בתקופה הרלוונטית, וזאת במטרה להסתיר כי האחר הוא המנהל של בית הבושת.

בית הבושת פעל בכל ימות השבוע, בשתי משמרות יומיות: משמרת "בוקר" מהשעה 10:00 ועד לשעה 18:00, ומשמרת "ערב" מהשעה 18:00 ועד לשעה 4:00. בכל משמרת הועסקו בזנות 3 נשים, נוסף ל"פקידה" אחת שעבדה בכל משמרת. במהלך כל משמרת, כל אחת מהנשים קיבלה 3 לקוחות, מהם גבו דמי אתנן בסך ₪ 250 עבור מתן שירותי מין (להלן: "**האתנן**"). דמי האתנן נחלקו כך שכל אישה העבירה לפקידה האחראית, עבור קופת בית הבושת, סכום של ₪ 120 לכל מעשה זנות ואת היתרה שמרה לעצמה.

הנאשמות שימשו כ"פקידות", כל אחת בתקופה הרלוונטית לה, וסייעו לאחר בניהול בית הבושת. הנאשמות סייעו לאחר לסדר משמרות, ניהלו באופן שוטף את בית הבושת, גייסו נשים לעבודה בבית הבושת, ערכו רישום של הכניסות והיציאות של לקוחות, ענו לטלפונים והכווינו לקוחות לבית הבושת. כספי האתנן מקופת בית העסק נאספו באופן יומיומי על ידי הנאשמות, בהתאם לתקופות, והועברו לאחר. הנאשמות, בהתאם לתקופות, קיבלו חלק מהאתנן של בית הבושת בסכומים שונים שאינם ידועים במדויק למאשימה, ומחייטן באותה העת הייתה מכספים אלו.

האחר פרסם שירותי זנות בבית הבושת ברשת האינטרנט בכלל, ובפרט באתרי מין ייעודיים, וכן באמצעות כרטיסי ביקור. הנאשמות דיווחו בכזב על מודעות הפרסום הללו כפרסום עבור עסק הספא.

במהלך השנים 2017-2018, במסגרת עיסוקן בבית הבושת, התקבל אתנן בסכום כולל של ₪ 3,041,750. מסכום זה, מסרו האחר ונאשמת 1 לנשים שעסקו בזנות בתקופה הראשונה סך של ₪ 290,000 מתוך ₪ 580,000, ובתקופה השנייה מסרו האחר ונאשמת 2 סך של ₪ 1,230,875 מתוך ₪ 2,461,750.

נכתב כי במעשיהן המתוארים לעיל, הנאשמות התפרנסו מרווחי הזנות, החזיקו וניהלו מקום לשם עיסוק בזנות, קיבלו במרמה תעודות עוסק מורשה, והכל בוצע בצוותא חדא עם האחר. בשל כך, יוחסו לנאשמות העבירות הבאות: **סרסרות למעשה זנות בצוותא חדא**, לפי סעיף 199(א)(2) ביחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין; **החזקת מקום לשם זנות בצוותא חדא**, לפי סעיף 204 ביחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין ו**קבלת דבר במרמה בצוותא חדא** לפי סעיף 415 ביחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין.

(ב) באישום השני, שכותרתו: "**עבירות מס**", נאמר כי כחלק בלתי נפרד מהאמור באישום הראשון, החל מיום 21.3.2017 ועד ליום 1.9.2017 הפעילו האחר ונאשמת 1 עסק שבו סופקו שירותי מין בתשלום, במסווה של עסק שלגביו הוצהר בכזב שהינו עסק למתן שירותי ספא, בשם "נטלי ספא", בעל תעודת עוסק מורשה מס' 301171757 (להלן: "**נטלי ספא**").

בהמשך לאמור, ובשל סכסוך שנתגלע בין האחר לבין הנאשמת 1, סגרה הנאשמת 1 את תיקה במס הכנסה, ובסמוך לכך, החל מיום 1.9.2017 ועד ליום 31.12.2018, הפעילו האחר ונאשמת 2 עסק, שבו סופקו שירותי מין בתשלום, במסווה של עסק שלגביו הוצהר בכזב שהינו עסק למתן שירותי ספא, בשם "ספא שי לי אלחרר", בעל תעודת עוסק מורשה מס' 308013028 (להלן: "**ספא שי לי**").

שני העסקים בשתי התקופות, הופעלו מרח' הירקון 11 בתל אביב, כשבפועל דובר בעסק אחד, אותו ניהל האחר, כפי שפורט באישום הראשון.

אדם בשם אמיר סייע לאחר ולנאשמת 1 לפתוח תיק על שמה של הנאשמת 1 במס הכנסה בתקופה הראשונה; ובהמשך, סייע לאחר ולנאשמת 2 לפתוח תיק על שמה של הנאשמת 2 במס הכנסה, למרות שידע כי האחר הוא הבעלים של העסק.

בשנת 2017, במסגרת עיסוקה של נאשמת 1 כמנהלת בית הבושת, העלימו האחר ונאשמת 1 הכנסות בסך כולל של 516,410 ₪ בגין שנת 2017.

בשנים 2017-2018, במסגרת עיסוקה של נאשמת 2 כמנהלת בית הבושת, העלימו האחר ונאשמת 2 הכנסות בסך כולל של 399,060 ₪ בגין שנת 2017, ובסך כולל של 1,954,075 ₪ בגין שנת 2018.

האחר והנאשמות פעלו במזיד ובכוונה להתחמק ממס כדלקמן:

א. במהלך השנים 2017-2018 הגישו האחר והנאשמות דו"חות כוזבים לרשויות המס, ובהם טענו בכזב כי בית הבושת הינו עסק "נטלי ספא", השייך לנאשמת 1, בתקופה הראשונה; ואילו בתקופה השנייה טענו בכזב כי בית הבושת הינו עסק "ספא שי לי", השייך לנאשמת 2.

II. האחר והנאשמות דיווחו בכזב בכוונה להתחמק ממס בדו"חות הכוזבים כי ההכנסות שהופקו מהעסק בתקופה הראשונה, הסתכמו בשנת 2017 בסכום של 63,590 ₪; ובתקופה השנייה הסתכמו בשנת 2017 (ספטמבר - דצמבר 2017) בסכום של 27,690 ₪, בשנת 2018 בסכום של 80,925 ₪, וזאת תוך העלמת הכנסותיהן מבית הבושת, כמפורט לעיל, כשהפרש בין הכנסותיהן בפועל לבין הכנסותיהן המדווחות, עמד על סך כולל של 2,869,545 ₪.

III. האחר והנאשמות לא ניהלו ספרים, פנקסי חשבונות ורשומות כדין על הכנסותיהם הנובעות מבית הבושת, או על הכנסותיהם הנובעות מעיסוקם כמנהלים שלו והוציאו חשבונות או קבלות חלקיות בלבד.

IV. האחר והנאשמות "ניפחו" את הוצאות העסקים בסיועו ובעצתו של אמיר, כך שייראה בפני רשויות המס כי העסקים לא רווחיים.

V. אמיר ידע כי האחר והנאשמות פועלים כאמור בסעיפים II-IV לעיל, וסייע להם לערוך את הדו"חות והדיווחים למס הכנסה, מתוך כוונה לסייע להם לחמוק ממס.

VI. האחר והנאשמות ביקשו מאמיר להפיק עבורן תלושי שכר פיקטיביים, שייכללו בהוצאות העסק, למרות שבפועל עבדו נשים רבות יותר בבית הבושת, אשר קיבלו את משכורתן במזומן מלקוחות בית הבושת.

במעשיהן אלה השמיטו הנאשמות מתוך דו"חות הכנסות שיש לכללן בדו"חות, הכינו או קיימו, או הרשו לאדם להכין או לקיים, פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות, מסרו בדו"חות אמרות או תרשומות כוזבות, וזאת במזיד ובכוונה להתחמק ממס. בשל כך, יוחסו לנאשמות העבירות הבאות: **השמטת הכנסה** לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה (עבירה אחת לנאשמת 1 ושתי עבירות לנאשמת 2); **הכנת רשומות כוזבות** לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה (עבירה אחת לנאשמת 1 ושתי עבירות לנאשמת 2) ו**מסירת תרשומות כוזבות** לפי סעיף 220(2) לפקודת מס הכנסה (עבירה אחת לנאשמת 1 ושתי עבירות לנאשמת 2).

(ג) באישום השלישי, שכותרתו: "**עבירות הלבנת הון**", נאמר כי כחלק בלתי נפרד מהאמור באישומים הראשון והשני, החל מיום 21.3.2017 ועד ליום 31.12.2018 ביצעו האחר והנאשמות עבירות של סרסרות למעשה זנות, החזקת מקום לשם זנות, קבלת דבר במרמה לפי חוק העונשין ועבירות מרמה לפי סעיף 220 לפקודת מס הכנסה - עבירות שהינן עבירות מקור לפי חוק איסור הלבנת הון.

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, העלו עבירות המקור "רכוש אסור" כהגדרתו בחוק איסור הלבנת הון,

בסך כולל של 3,041,750 ₪ (להלן: "הרכוש האסור").

במטרה להסתיר ולהסוות את מקורו של הרכוש האסור, ובמטרה להסתיר את זהותם של בעלי הזכויות בו, את מיקומו, את תנועותיו ועשיית הפעולות בו ולשם שימוש עתידי בו, ביצעו האחר והנאשמות פעולות רבות ברכוש, במטרה להלבין את הרכוש האסור, בין היתר, כמפורט להלן:

הלבנת הון באמצעות שימוש במזומן

1. במטרה להלבין את הרכוש האסור שהתקבל במסגרת היות הנאשמות מנהלות של בית הבושת כאמור באישום הראשון, ניהלו האחר והנאשמות את עיקר מחזור עיסוקן במזומן - בין אם בקבלת כספי האתנן ובין אם בתשלום עיקר ההוצאות התפעוליות של בית הבושת, תוך הימנעות מהפקדה וניהול כספים בחשבונותיהן.

הלבנת הון באמצעות "נשות קש" במטרה להסוות רכוש אסור

11. במטרה להלבין את הרכוש האסור, ומכוח היותו של האחר הבעלים והמנהל של בית הבושת, כאמור באישום הראשון, ניהל האחר את בית הבושת באמצעות "נשות קש", הן הנאשמות. כמתואר באישום הראשון, הנאשמות הפעילו את בית הבושת תחת מסווה של עסקי ספא, אשר היו רשומים על שמן בפני רשויות המס, כל אחת בתקופה הרלוונטית לה. בהמשך, חתמו הנאשמות על חוזי שכירות מול יוסי שמשון, לפיהם בין הבושת מושכר להן.

במעשים המתוארים לעיל, עשתה נאשמת 1 פעולות ברכוש אסור בסכום כולל של 580,000 ₪, והנאשמת 2 עשתה כן בסכום כולל של 2,461,750 ₪, והכל במטרה להסתיר ולהסוות את מקורו של הרכוש האסור שעלה מעבירות המקור, במטרה להסתיר את זהותם של בעלי הזכויות בו, את מיקומו, את תנועותיו ועשיית הפעולות בו, לשם שימוש עתידי בו כאמור, תוך דיווח כוזב והפרת האיסור לפעולה ברכוש אסור לפי חוק איסור הלבנת הון. בשל כך, יוחסה לכל אחת מהנאשמות עבירה של **הלבנת הון אסורה** לפי סעיפים 3(א)+3(ב)(1) לחוק איסור הלבנת הון.

הילוכו של הדין

3. להלן יפורטו הטעמים ברקע להתמשכות ההליך.

ביום 14.10.2021 הציגו הצדדים לבית המשפט הסדר טיעון שכלל כאמור תיקון כתב האישום, הודאת הנאשמות והפנייתן לשירות המבחן. ההסדר אושר. הנאשמות הודו במיוחס להן והוכרע דינן. הנאשמות הופנו

לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן.

ביום 24.7.2022, לאחר שהתקבלו תסקירים ביחס לנאשמות, התקיים דיון שבמהלכו הוצגו ראיות וטיעוני הצדדים לעונש.

ביום 19.9.2022 התקיים דיון שנועד למסירת גזר הדין בעניינן של הנאשמות. ברם, בטרם נמסר גזר הדין, בית המשפט התרשם כי במקרה דנא, בהתחשב בנסיבותיהן האישיות והייחודיות של הנאשמות, בעיקר ביחס לנאשמת 2, אשר הייתה צפויה ללדת לראשונה את בנותיה התאומות באותו השבוע ממש, יש מקום לבחון ביתר שאת ענישה שיקומית בטרם ייגזר עונשן. הנאשמת 2 הביעה רצון לשקם את אורחות חייה, ועל כן בית המשפט מצא שלא למסור את גזר הדין באותו המועד, אלא להפנות את הנאשמת 2 לשירות המבחן ובה בעת, מבלי שהדבר ייטע ציפייה כלשהי, לבקש את הממונה על עבודות השירות לבחון התאמתן של שתי הנאשמות לריצוי עבודות שירות, ככל שיוטלו עליהן. הנאשמת 2 הביעה רצון והתחייבה לעשות כל מאמץ על מנת להשתלב במסגרת ולשקם אורחות חייה. לצד זאת, הובהר לנאשמת 2 כי בית המשפט לא יסתפק באמירות בעלמא בדבר רצונה להשתקם, אלא מצפה להיווכח בהשתלבות מוצלחת הלכה למעשה במסגרת טיפולית שיקומית, ולשם כך אף יאות לדחות את מועד מסירת גזר הדין. הנאשמת 1 אף היא הביעה רצון לרצות עונשה בדרך של עבודות שירות.

לימים הוגשו מספר תסקירים מאת שירות המבחן בעניינה של הנאשמת 2, אשר פירוטו על אודות השתלבותה במסגרת שיקומית התואמת את צרכיה, כפי שיפורט להלן. כמו כן, התקבלו חוות דעת הממונה אשר מצאו את שתי הנאשמות כמתאימות וכשירות לבצע עבודות שירות.

יש לציין כי עם התקדמות ההליך ניתנה לצדדים הזכות לתן התייחסותם ולהשלים טיעוניהם לעונש, כל אימת שהתקבל תסקיר נוסף ביחס לנאשמת 2. להלן אביא את תמצית טיעוני הצדדים.

טיעוני המאשימה לעונש

4. ביום 24.7.2022 טענה לראשונה המאשימה לעונש, באמצעות ב"כ עו"ד מרדית שיבאן-פרקל, כאשר במועד זה הונח בתיק בית המשפט אך תסקיר אחד ביחס לכל אחת מהנאשמות. ב"כ המאשימה עתרה לקביעת מתחמי ענישה נפרדים לעבירות הזנות ולעבירות הכלכליות, כדלקמן:

ביחס לנאשמת 1 - התבקש מתחם שנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות הזנות; ומתחם שנע בין 8 לבין 24 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות הכלכליות.

ביחס לנאשמת 2 - התבקש מתחם שנע בין 12 לבין 24 חודשי מאסר בגין עבירות הזנות; ומתחם שבין 20 לבין 32 חודשי מאסר בגין העבירות הכלכליות.

כמו כן, עתרה ב"כ המאשימה לקנס כספי בגובה שנע בין 10%-20% מהיקף העבירות בהן הורשעה כל אחת מהנאשמות.

המאשימה עתרה למקם את עונשה של נאשמת 1 ברף העליון של המתחמים, לאחר שלא השכילה לנצל הזדמנות קודמת שניתנה לה בהליך קודם שבו הורשעה בעבירות דומות, לא התמידה במסגרת השיקומית, עודנה נוטה לתן לגיטימציה לעיסוק בזנות ובסרסרות, ומבלי שהומלץ על אופק שיקומי, ולהטיל עליה **12 חודשי מאסר**. ביחס לנאשמת 2 עתרה המאשימה לקבוע עונשה בתחתית המתחם, ולהטיל עליה **16 חודשי מאסר**. כמו כן, התבקשו רכיבי ענישה של **מאסר מותנה וקנס**.

ב"כ המאשימה טענה כי הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמות הם כבודן, שלמות נפשן, גופן, קניינן, חירותן ואנושיותן של הנשים שהועסקו בזנות בבית הבושת שניהלו הנאשמות. צוין כי דובר על בית בושת שפעל בכל ימות השבוע, בשתי משמרות, שלוש נשים במשמרת, שלושה לקוחות לכל אישה במשמרת, תמורת 250 ₪ אתנן. נטען כי העיסוק בזנות כשלעצמו לא נאסר בידי המחוקק, אך נאסר על סרסור לזנות על כל נגזרותיו, לרבות צריכת זנות, וזאת מתוך תפיסה לפיה יש להילחם בתעשיית הזנות על ידי נקיטת אמצעים כנגד המפיקים רווחים ממנה ולא כנגד המנוצלים באמצעותה. נטען כי סרסרות והבאת נשים לעיסוק בזנות ראויים לכל גנאי ומצדיקים ענישה הולמת, שתבטא את סלידת החברה ממי שבוחר להפיק רווחים מניצולן של נשים. נטען כי עובדת היותן של הנאשמות נשים, ואף אם מי מהן עסקה בזנות, אינה מקנה חסינות וכי אין לפטור מאחריות פלילית למי שבעבר נוצלה ולאחר מכן נהגה כך באחרות. ב"כ המאשימה טענה כי בשנים האחרונות מרבית הנאשמים בתיקים מסוג זה, למצער במחוז תל אביב, הינם למעשה נשים, שמרביתן אימהות חד הוריות לילדים קטינים, תוך שהפנתה לפסיקה.

ביחס לעבירות הסרסרות לזנות וניהול בתי בושת נטען כי קיימים שני אלמנטים מרכזיים: האחד, ניצול כלכלי ואישי של העובדות, וכי אין בהסכמת אותן נשים לעבוד בזנות בתנאים שעליהם סוכם כדי ללמד על היעדר ניצול; השני, עשיית כסף קל, תוך הפרה בוטה של החוק. נטען כי יש להילחם בשני האלמנטים על ידי הטלת עונשי מאסר ועונשים כלכליים. נטען כי בשורה של פסקי דין, עמד בית המשפט העליון על חומרת העבירות הקשורות בעיסוק בזנות, כגון סרסרות והחזקת מקום לשם זנות.

צוין כי נאשמת 1 הורשעה בהשמטת הכנסות בסכום העולה על חצי מיליון ש"ח, והלבנת הון בסך של 580 אלף ש"ח; ונאשמת 2 הורשעה בהשמטת הכנסות במהלך 2 שנות מס בסכום של כשניים וחצי מיליון שקלים, והלבנת הון בסכום דומה.

נטען כי הערכים החברתיים המוגנים בעבירות המס הם הגנה על השוויון העומד ביסוד חובת המס; פגיעה

בסדרי שלטון ומשפט, תוך שצוין כי עבירות המס פוגעות פגיעה ישירה בקופה הציבורית ופגיעה עקיפה בכיסו של האזרח, שכן המתחמק ממס נהנה משירותי המדינה, הממומנים מכיסיהם של אזרחים שומרי חוק, מבלי לשאת בחלקו שלו. נטען כי נקבע לא אחת בפסיקה כי מדובר בעבירות קלות לביצוע וקשות לחשיפה ומכאן נובעת חומרתן הרבה והצורך להרתיע מביצוען.

נטען כי הערכים החברתיים המוגנים בעבירת הלבנת ההון הם מניעת הפקת רווחים מעבירות; מניעת פעילות עבריינית; שמירה על הפרדה בין כספים שהגיעו ממקור חוקי לכספים שהגיעו ממקור עברייני; פגיעה במשטר דיווחים תקין; הסוואת רכוש אסור שמקורו בעבירה; עשיית פעולה ברכוש אסור באופן שמאפשר לממן המשך פעילות עבריינית; פגיעה באמינות ובפעילות המערכת הפיננסית; ומניעת ערבוב כספים ושימוש פסול במערכת הפיננסית.

נטען כי מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי בתי המשפט נוהגים לגזור בעבירות דומות עונשי מאסר לתקופות משתנות, וזאת בשים לב למשך התקופה שבה נעברו העבירות, אופי ניהול בית הבושת ובעיקר חלקו ומידת מעורבותו של כל נאשם בביצוע העבירות. מטעם זה, נטען כי לא ניתן להפנות למקרה אחר שזהה בנסיבותיו לעניין של הנאשמות, ובית המשפט התבקש להקיש מהפסיקה הקיימת, וזאת בהתחשב במשך הזמן, גובה ההשמטה וקיומן של עבירות הלבנת הון. נטען כי בעת קביעת המתחם במסגרת הליך זה יש להביא בחשבון כי אין המדובר בעבירות מוסר בלבד, אלא גם בעבירות כלכליות. עוד נטען כי הפסיקה מנסה להוביל מגמה של החמרה בענישה בתיקים מסוג זה.

נטען כי ככלל על מתחם הענישה לשקף את הסלידה המתבקשת מהעבירות שבהן הורשעו הנאשמות, ובעיקר לבטא הלימה בין חומרתן היתרה לבין העונש שייגזר. נטען כי לנוכח המאפיין המובהק של מבצעי עבירות כלכליות, נקבע בפסיקה כי יש לגזור עונש המעקר את כדאיות ביצוע העבירה ולייחס משקל מוגבר לשיקולי הרתעת היחיד והרבים.

לעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, צוין כי הנאשמות ניהלו את בית הבושת, קיבלו נשים לעבודה בזנות, סייעו בתפעולו השוטף של העסק בתקופות השונות, כל נאשמת לפי חלקה. נטען כי הנאשמות לא שימשו כ"פקידות זוטרות", אלא מדובר במי שהיו במעלה הפירמידה, נטלו חלק במעגל הניהולי ובלעדיהן העסק לא היה מופעל, בין היתר בשל פעילותן מול רשויות המס; הגשת הבקשה להוצאת תעודת עוסק מורשה; החתימה על חוזה שכירות מול בעל המקום במטרה להסתיר כי האחר הוא המנהל; הנאשמות סייעו בניהול השוטף, אספו את כספי האתן מדי יום, העבירו לאחר והן עצמן עשו שימוש בכספים אלו למימון הוצאות מחייתן באותם ימים.

נטען כי הנאשמות במעשיהן אפשרו פגיעה בעשרות נשים שהועסקו בזנות, כשהן ניצלו באופן ציני וקר את מצבן לצורך הפקת רווח כספי קל והותירו אותן במעגל הניצול.

ב"כ המאשימה ציינה כי בעבר נקבעה בסעיף 207 לחוק העונשין חובת מאסר בעבירת סרסור, אשר בוטלה, אולם מדובר בעבירה שהעונש הקבוע בצידה הינו 5 שנות מאסר, דבר המעיד על סלידת החברה ממעשיו של הסרסור ומהווה עדות לדרישת המחוקק להחמיר בעונשו.

לעניין עבירות המס נטען כי לרוב מדובר בנאשמים נורמטיביים ללא עבר פלילי, שזוכים לתסקירים חיוביים, ועדיין נקבע בפסיקה כי עבירות מס ככלל מחייבות הטלת עונשי מאסר. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה לפיה מדיניות ענישה רצויה היא שלא להסתפק במאסר בדרך של עבודות שירות כשמדובר בעבירות פסקאליות.

באשר למיקומה של נאשמת 1 במסגרת המתחם, הפנתה ב"כ המאשימה למרשם הפלילי שהוגש בעניינה (ת/1), ממנו עולה כי לחובתה הרשעה קודמת, בשני כתבי אישום בגין ניהול שני מקומות נפרדים לשם עיסוק בזנות, עם אותו אחר. צוין כי במסגרת גזר הדין בהרשעתה הקודמת הובאו בחשבון קורות חייה הקשים, נסיבותיה האישיות שנתרו ללא שינוי, היותה רווקה ואם לקטין, כאשר ניתן לה אופק שיקומי, ולכן נדונה אך ל-3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. נטען כי זמן קצר לאחר מתן אותו גזר הדין, עזבה הנאשמת 1 את המסגרת השיקומית. עוד צוין כי שירות המבחן התרשם שהנאשמת 1 אינה בשלה או בעלת מוטיבציה להיעזר בהליך שיקומי טיפולי וכי נטתה לתת לגיטימיות לעיסוק בזנות ובסרסרות. עוד התרשם שירות המבחן מקשיי הנאשמת 1 להתייחס למניעים להתנהלותה. נטען כי בית המשפט בא לקראת הנאשמת 1 בשני התיקים שעניינם ניהול בתי בושת שונים, וחרף טענת הנאשמת 1 כי למדה את הלקח ולא תחזור על מעשיה בעתיד, היא שבה בתוך זמן קצר לסרסר בנשים ולנצלן.

באשר לנאשמת 2, צוין כי היא נעדרת עבר פלילי, אך בהשוואה לנאשמת 1, הנאשמת 2 ניהלה את בית הבושת במשך תקופה ארוכה יותר וסכומי הכסף שהשמיטה והלבינה היו גבוהים בהרבה. נטען כי בתסקיר שהוגש בעניינה שירות המבחן התייחס לחומרה הנעוצה בעבירות הזנות אך לא נתן דעתו לעבירות הכלכליות. נטען כי על אף דברי הנאשמת 2 בפני שירות המבחן, לפיהם ניתקה קשריה השוליים, היא ממשיכה לנהל מערכת יחסים עם אותה אישה ולכן לא ברור מדוע שירות המבחן קבע כי הנאשמת 2 לא נמצאת באותה חברה. צוין, כפי העולה מהתסקיר, כי נאשמת 2 מסרה שהרקע לביצוע העבירות היה מחסור בכסף והתייחסה לבית הבושת כאל מקום עבודה נורמטיבי שם הרוויחה סכומי כסף גבוהים. נטען כי דברים אלו מחזקים את הצורך לראות את העבירות כעבירות כלכליות. הנאשמת 2 התייחסה באופן מצומצם ומרוחק להתנהלותה, שירות המבחן התרשם מקושי התייחס לנסיבות ומקושי לחוש אמפתיה כלפי הנשים שאותן ניהלה בעבודתן בזנות, כי נתנה לגיטימציה לעיסוק בזנות ולניצול נשים לצרכי זנות, והביעה נכונות מילולית בלבד להשתלב בטיפול, אך בסופו של יום שירות המבחן לא המליץ על ענישה שיקומית. ב"כ המאשימה עמדה על הקושי באימוץ המלצת שירות המבחן לענישה בדרך של עבודות שירות, מקום בו לא ניתנה במסגרתו כל התייחסות לעבירות הכלכליות, לא בגוף התסקיר ולא בהמלצה העונשית, כאשר לטענתה לו הנאשמות היו עומדות לדן בגין העבירות הכלכליות לבדן היה מקום לגזור עליהן עונשי מאסר.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה רלוונטית.

5. ביום 14.12.2022 נשמעו טיעונים משלימים מטעם המאשימה, מפי ב"כ עו"ד ספי ברא"ז-יונג. נטען כי המאשימה מחזיקה בדעתה כי יש לגזור על הנאשמות את העונשים להם עתרה. ב"כ המאשימה התייחסה להמלצת שירות המבחן להפנות את הנאשמת 2 לטיפול בתכנית "סלעית", המיועדת לנשים הנמצאות במעגל הזנות או היו חלק ממנו ומתעשיית המין, וטענה "שאין מקום שהיא תהיה ביחד עם נשים שנמצאות במעגל הזנות. היא אינה זונה, היא מתפרנסת מהם ומנהלת אותם. לשים אותה במקום כזה יש בה כדי לעג". עוד נטען כי על מנת לסטות ממתחם הענישה לקולה, מטעמי שיקום, יש צורך כי הנאשמת 2 תסיים הליך שיקום משמעותי ואינטנסיבי, אך הנאשמת 2 אינה עומדת בתנאים אלו, משהביעה עמדה מסויגת לשילובה בתכנית מדי יום. נטען כי אין הצדקה לסטות ממתחמי הענישה שהוצגו לבית המשפט מטעם המאשימה. ב"כ המאשימה הביעה הסכמה לדחייה מסוימת של ריצוי עונש המאסר אותו ביקשה להטיל על הנאשמת 2, בשל נסיבותיה האישיות כאם טרייה.

6. ביום 5.6.2023 נשמעה השלמת טיעונים מטעם המאשימה, מפי ב"כ עו"ד הדס פתל, לאחר שילובה של הנאשמת 2 בתכנית "סלעית", בחסות שירות המבחן. מטיעוני המאשימה עלה כי הנאשמת 2 מצויה אך בראשיתו של מסלול השיקום, ונוכח חומרת העבירות בהן הורשעה, שעיקרן סרסרות, ניהול מקום לשם זנות, קבלת דבר במרמה ועבירות כלכליות בהיקף של 2.5 מיליון ₪, אין הצדקה לחרוג ממתחמי הענישה בעניינה משיקולי שיקום. נטען כי "סלעית" אינה המסגרת השיקומית המתאימה לנאשמת 2 ואף הפנייתה לשם, דרך שירות המבחן, הינה "שערורייתית" כלשונה, משום שבמקום מטופלות נשים מוחלשות שעסקו בזנות, בעוד שהנאשמת 2 ניהלה בעצמה בית בושת במשך תקופה ארוכה, והפיקה ממנו רווחים עצומים לשם בצע כסף. המאשימה שבה ועתרה לענישה שהוצגה מטעמה בדיון מיום 24.7.2022.

ראיות וטיעוני ההגנה לעונש

7. מטעם **הנאשמת 1** הוצגו כראיות מטעמה שני תסקירי שירות המבחן שהוגשו במסגרת הליך קודם שהתנהל בעניינה - ת"פ 66199-06-18, האחד מיום 27.11.2019 (נ/1) והשני מיום 4.6.2020 (נ/2).

במסגרת התסקיר מיום 27.11.2019 (נ/1), פירט שירות המבחן על אודות נסיבות חייה של הנאשמת 1. מהתסקיר עולה כי באותה עת הייתה הנאשמת 1 נעדרת עבר פלילי, בעוד שישה תיקי מב"ד נפתחו בעניינה. צוין כי הנאשמת 1 קיבלה אחריות מלאה לביצוע העבירות בגין הועמדה לדין במסגרת אותו הליך, וביטאה חרטה על מעשיה. הנאשמת 1 הביעה עניין בטיפול ואף פנתה ביוזמתה לגורמי הטיפול במסגרת פרויקט "סלעית", אשר הוקם במטרה לסייע לנשים שנסיבות חייהן הובילו אותן למעגל הזנות ותעשיית המין. סוכם כי הנאשמת 1 תשתלב בשיחות טיפוליות אחת לשבוע במסגרת הפרויקט. שירות המבחן התרשם מחשיבות טיפול רגשי עבור הנאשמת 1 לצורך שיקומה האישי ולצורך המשך בחינת האפיק השיקומי בעניינה, ועל כן הומלץ על דחיית הדיון לצורך ליווי השתלבותה ב"סלעית".

על פי התסקיר מיום 4.6.2020 (נ/2), הנאשמת 1 שבה וביטאה רצון להשתלב בטיפול ושירות המבחן

התרשם ממוטיבציה מצדה לניהול אורח חיים נורמטיבי ומשיתוף פעולה במהלך תקופת האבחון. גורמי הטיפול בסלעית התרשמו שהנאשמת בעלת כוחות לשינוי ועורכת מאמצים שלא לשוב לאורח החיים הקודם כשהדאגה לבנה מהווה גורם מדרבן. הנאשמת 1 מסרה כי תתקשה לבצע עבודות שירות בשל היותה אם יחידנית והצורך לעבוד לפרנסתה לאורך כל שעות היום. שירות המבחן המליץ על הטלת צו מבחן למשך שנה וגיבש תכנית של"צ בהיקף של 200 שעות.

8. ב"כ הנאשמת 1, עו"ד בועז קניג, טען כי מתחם העונש ההולם בעניינה של הנאשמת 1 נע **בין מאסר על תנאי לבין מספר מצומצם של חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**. הסנגור עתר ל"ענישה צופה פני עתיד עם ענישה נלווית מסוימת על-פי שיקול דעתו של בית המשפט".

נטען כי בעת גזירת עונשן של הנאשמות יש להביא בחשבון את מעשיהן, משך הזמן שחלף מאז ומקומן כיום בחייהן. ב"כ הנאשמת 1 לא הקל ראש במעשי הנאשמת 1, אך הדגיש כי על פי כתב האישום המתוקן, היא ביצעה את העבירות במשך תקופה שלא עלתה על חצי שנה ובסכום כולל של 516,000 ₪. מכאן, נטען כי נסיבות אלו שונות מהותית מהנסיבות המקרים שנדונו בפסיקה שהציגה ב"כ המאשימה, התומכת לשיטת ההגנה בענישה של מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. נטען כי טענת ב"כ המאשימה, לפיה ברוב המקרים בהם בוצעו עבירות דומות, הן בוצע בידי נשים חד הוריות, אין לה על מה להתבסס ואינה תואמת את המציאות.

נטען כי לנאשמת 1 לא היה קשר לעולם העברייני, ומזה כשנה וחצי היא מנהלת תחנת דלק "פז" בתל אביב.

ב"כ הנאשמת 1 הפנה לתסקירים שהוגשו בעניינה במסגרת ההליך הקודם שבו הורשעה (נ/1 ו-נ/2), וטען כי מאז עריכתם לפני כשלוש שנים לא נפתח כנגד הנאשמת 1 כל מב"ד, ועל כן לא ניתן לטעון כי מדובר במי שלא למדה לקח מהרשעתה הקודמת. נטען כי העבירות מושא כתב האישום הנוכחי הינן המשכן של העבירות נשוא הרשעתה הקודמת ובוצעו במסגרת תקופה של כחצי שנה שבהלכה הייתה בקשר עם האחר, אך מאז ניתקה עמו קשר לחלוטין. ב"כ הנאשמת 1 הפנה לתסקיר שהוגש בעניינה של הנאשמת 1 בהליך דנא וטען כי כיום היא נמצאת במקום אחר בחייה.

נטען כי הנאשמת 1 סיימה לרצות את העונש שנגזר עליה במסגרת הרשעתה הקודמת, שכלל 3 חודשי מאסר שרוצו בעבודות שירות. נטען כי הנאשמת 1 עזבה את המסגרת השיקומית "סלעית" משום שמדובר באישה משוקמת. מאותו הטעם, כך נטען, מסרה הנאשמת 1 לקצינת המבחן בהליך שלפני שהיא אינה זקוקה לשיקום, דבר שגרם לשירות המבחן להתרשם כי הנאשמת 1 נטולת מוטיבציה להיעזר בהליך טיפולי. נטען כי בעת שהנאשמת 1 ביצעה את העבירות מושא הליך זה, טרם הוגש כתב האישום בגינו הורשעה בעבר, כך שאילו כתב האישום בהליך דנא היה מוגש מהר יותר ייתכן שניתן היה לצרפו להליך הקודם בעניינה של הנאשמת 1.

נטען כי הנאשמת 1 בת 37 ומגדלת בגפה את בנה בן ה-11, כאשר אביו של בנה ניתק עימם קשר לפני לא מעט שנים. נטען כי בנסיבות אלה אין מקום לקטוע את רצף חייה של הנאשמת 1 ולהשאיר את בנה ללא אם, ככל שתישלח לריצוי מאסר בפועל.

בדיון שהתקיים ביום 14.12.2022, שב ב"כ הנאשמת 1 על עיקרי הדברים וציין: "הנאשמת 1 נמצאת במקום אחר בחייה. אנו לא נמצאים בנוסחה מתמטית של מתחמי ענישה".

9. **הנאשמת 1** בחרה שלא להוסיף דברים מטעמה.

10. ב"כ הנאשמת 2, עו"ד מור עטיה, טען למתחם עונש הולם בעניינה של הנאשמת 2, החל ממספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל.

נטען כי בפרשת ג'אבר (ע"פ 4910/13) נקבע כי מספר מעשים בעלי קשר הדוק יהוו אירוע אחד, וכי עתירת המאשימה לקביעת מתחמי ענישה נפרדים חורגת מהלכה זו. נטען כי האישומים השני והשלישי מפנים לאישום הראשון, כך שהקשר ההדוק בין האישומים עולה מכתב האישום עצמו. נטען כי קביעת מספר מתחמים לאותן נסיבות נוגדת את הלכת פייסל (ע"פ 7655/13), לפיה אין מקום שבכל מקרה ומקרה "יומצא הגלגל מחדש", ויקבע מתחם ענישה המותאם לנסיבות הספציפיות של ההליך. נטען כי המאשימה מבקשת במקרה דנא להגביה את המתחמים שנקבעו זה מכבר בפסיקה.

נטען כי העבירות הכלכליות מצוינות בתסקיר, בניגוד לטענתה של ב"כ המאשימה, וב"כ הנאשמת 2 התייחס לפסקי הדין בעבירות הכלכליות אליהם הפנתה ב"כ המאשימה.

נטען כי ישנן מספר נסיבות רלוונטיות שיש בהן כדי להפחית מהמתחם בעניינה של הנאשמת 2 ובהן חלקה היחסי של הנאשמת 2 והתכנון שקדם לביצוע העבירות, שכן מדובר במי שסייעה לאחר, כאשר האחר הוא בעל התפקיד הדומיננטי, העיקרי והמרכזי בניהול. נטען כי מעובדות כתב האישום עולה שהאחר הוא שביצע את הסרסור בפועל ואילו מעשיהן של הנאשמות היו על גבול הסיוע. נטען כי האמור בכתב האישום סותר את טענת ב"כ המאשימה, לפיה בית הדין הבושת לא יכול היה להתקיים ללא הנאשמות, שכן נאמר שהעסק נוהל עם כל אחת מהנאשמות ובלעדיה, ואף המשיך להתנהל גם אחרי ששתיהן חדלו מלעבוד בעסק.

נטען כי לא הובאו ראיות לעניין הנזקים שנגרמו כתוצאה מביצוע העבירות וכי על פי תיקון 113 לחוק העונשין, יש להוכיח קיומה של נסיבה מחמירה מעל לכל ספק סביר. נטען כי ב"כ המאשימה בחרה שלא להעיד עובדות לעניין הנזק, וכי הוויתור מצד הנאשמות על העדתן, במסגרת הסדר הטיעון, מבטא נכונות מצד הנאשמות לצמצם את הנזק ולייתר את הצורך מזימון אותן עובדות למסירת עדות, ובכך לגרום להן לנזק נוסף בעצם מסירת עדותן. נמסר כי בדרך זו נחסך הצורך בשמיעת 50 עדי תביעה. על-כן, כך נטען, יש מקום להביא בחשבון את נטילת האחריות והחיסכון בזמן שיפוטי.

אשר לנסיבות שהובילו את הנאשמת 2 לביצוע העבירות, נטען כי זו נפצעה במהלך שירותה הצבאי, הוריה גרושים, ובעקבות נטייתה המינית הוריה ניתקו עמה קשר כאשר הייתה בת 19. בהיעדר עורף משפחתי, נאלצה הנאשמת 2 להסתדר בכוחות עצמה והתגלגלה לתפקידה בבית הבושת. נטען כי לאחרונה, חודש הקשר בין הנאשמת 2 לבין הוריה. נטען כי מדובר בתקופה שאינה ממושכת במהלכה חברה הנאשמת 2 לחברה שולית ולאחריה לא שבה להסתבך בפלילים. נטען כי הרקע לביצוע העבירות היה מחסור בכסף, היות הנאשמת 2 צעירה וחסרת תמיכה, בעלת צורך קיומי להתפרנס, וכיום היא מביעה חרטה על התנהלותה, תחושות אשם ורצון להשתלב בטיפול.

נטען, כפי העולה מתסקיר שירות המבחן, כי הנאשמת 2 ממוקדת כיום בהריונה, שזהו הריונה הראשון, והיא נושאת ברחמה תאומות. נטען כי אך טבעי שכיום מרכז המשאבים שלה נתון לתחום זה, וככל הנראה יהיה לה קשה יותר מאשר לנאשמים אחרים להירתם לכל תהליך אחר.

אשר לענישה הכלכלית נטען כי יש להביא בחשבון, כפי שגם עולה מהתסקיר, כי הנאשמת 2 אינה עובדת מזה שישה חודשים, מאז תחילת הריונה, והיא עתידה להיות אם לשתיים. נטען כי בנסיבותיה של הנאשמת 2 יש לסטות ממתחם העונש ההולם וזאת בשים לב לחלוף הזמן מביצוע העבירות, 4-5 שנים, מבלי שחזרה לבצע עבירות, וככל שייגזר עליה עונש מאסר תיאלץ לעזוב את ילדיה שעתידיים להיוולד, על כל הנזקים הנלווים לכך, וזאת בשים לב שמתחם העונש ההולם מאפשר הטלת מאסר בדרך של עבודות שירות.

ב"כ הנאשמת 2 הפנה לעניינו של מי שכונה אמיר, כך בסעיף 5 לאישום השני שבכתב האישום, וטען כי המאשימה חזרה בה מכתב האישום לגביו, על אף שהיה מעורב בביצוע אותן עבירות ויש להביא אף זאת בחשבון, ויש בזה אספקט של הגנה מן הצדק ואכיפה בדרנית.

בדיון שהתקיים ביום 14.12.2022, התייחס ב"כ הנאשמת 2 לטענת המאשימה כי הנאשמת 2 אינה מתאימה להשתלב בתכנית "סלעית" וציין כי בעברה עסקה הנאשמת 2 בזנות, כמו אותן נשים שמופנות למסגרת זו, ובכל מקרה נטען כי לשירות המבחן המומחיות בקביעת מסלול שיקום שתואם את צרכי הנאשמת 2.

נמסר כי הנאשמת 2 התרגשה מההזדמנות שניתנה לה להשתקם ומסרה שהיא לא רוצה לאכזב את בית המשפט שנתן לה הזדמנות. נמסר כי הנאשמת 2 נתנה הסכמה להצעת שירות המבחן, לאחר שפנתה לבני משפחתה ובת זוגה, קיבלה הסכמתם לסייע לה ווידאה שיש לה מסגרת משפחתית תומכת. נמסר כי הנאשמת 2 תתגייס לכל הליך טיפולי שתידרש ולא תאכזב.

בדיון שהתקיים ביום 5.6.2023 התייחס ב"כ הנאשמת 2 לעמדת המאשימה והלין: "מצער כמה שלמדינה קשה לראות הליך שקומי מוצלח, כשמדובר באינטרס ציבורי. בית המשפט העליון חוזר ומדגיש שדווקא בעבירות קשות יש אינטרס ציבורי רב בהליך שיקומי מוצלח. חבל שמנסים להוציא לנאשמת את הרוח

מהמפרשים במקום לעודדה בהליך שיקומי מוצלח".

11. **הנאשמת 2** פנתה לבית המשפט, כך בדיון מיום 24.7.2022, הביעה התנצלות וצער על מעשיה, והתחייבה שלא לשוב עליהם. לדבריה: **"יש לי שתי בנות בדרך. היום אני פיקחית יותר, היום מבינה יותר מה עשיתי בעבר. דברים שהם לא טובים, שהם לא ריאליים בשבילי. הם לא בסדר. היום לקחתי איתי את זה לעתיד, לחיים, הבנתי את הטעויות, את הדברים הלא בסדר, ואני מבקשת סליחה. אני מצטערת"**.

בדיון מיום 19.9.2022 מסרה הנאשמת 2, כך: **"אני מעוניינת לשקם את אורחות חיי ומבטיחה לעשות הכל על מנת לשקם את עצמי ולשתף פעולה עם שירות המבחן בכל אשר אדרש. אשתף פעולה גם עם הממונה"**.

בדיון מיום 14.12.2022 מסרה הנאשמת 2, כך: **"אני אתייצב מתי שיגידו לי, כל יום כמו שצריך ולא יהיה מצב שאני "אבריז" או לא אגיע. אמרתי בהתחלה שלוש פעמים בשבוע כי לא ידעתי אם אוכל בגלל התאומות, לאחר שביררתי עם המשפחה שלי והבנתי שהם יתמכו בי, הסכמתי. אני אעשה מאמץ להשתלב בהליך שיקומי במשך 5 ימים בשבוע, ולא 3 על מנת להשתקם"**.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

12. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. תחילה, אקבע את מתחם הענישה למעשי העבירות שביצעו הנאשמות, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. לאחר מכן, אקבע את העונש המתאים לכל אחת מהנאשמות, בהתחשב בנסיבותיה, בצורך בהרתעתה ואחרים כמותה, ובכלל זה אבחן האם ראוי כי ענישת כל נאשמת תחרוג ממתחם הענישה (ע"פ 2918/13 דבס נ' **מדינת ישראל** (18.7.2013); ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** (14.7.2013); ע"פ 1323/13 חסן נ' **מדינת ישראל** (5.6.2013)).

13. מתחם העונש ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימה כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. על מנת ליישמו אביא בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם; נסיבות הקשורות בביצוע העבירה; מידת אשמה של הנאשמת; ומדיניות הענישה הנהוגה (ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל** (5.8.2013)).

14. הנאשמות הורשעו כאמור בשלושה אישומים שנמנו בכתב האישום המתוקן, שכללו עבירות מתחום סרסרות לזנות, עבירות מס ועבירות הלבנת הון. כידוע, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, בבוא בית המשפט לגזור

עונשו של נאשם אשר הורשע במספר עבירות, עליו לבחון תחילה האם העבירות שבוצעו מהוות אירוע אחד או שמא עסקינן במספר אירועים נפרדים. ככל שיקבע כי מדובר במספר אירועים, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, כאשר לאחר מכן רשאי בית המשפט לקבוע עונש נפרד לכל אירוע (יחד עם הקביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או לחלופין עונש כולל לכלל האירועים שבנידון (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין; ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל**, פסקה 22 (5.8.2013)).

בצד זאת, החוק אינו מגדיר את המונח "אירוע" ואינו מספק מבחן משפטי לפרשנותו. "**באופן כללי ניתן לסבור כי אפילו מספר עבירות הנפרשות על פני תקופה ארוכה יכולות להוות אירוע אחד, בשל הדמיון ביניהן או בשל זהות הקורבנות בעבירות אלו**" (ע"פ 1605/13 פלוני נ' **מדינת ישראל**, פס' 15 לחו"ד של כב' השופט ס' ג'ובראן).

בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' **מדינת ישראל** (29.10.2014) קבע בית המשפט העליון (בדעת רוב) כי המונח "אירוע" כמשמעותו בסעיף 40ג לחוק העונשין יפורש בהתאם למבחן "הקשר ההדוק". כב' השופטת ד' ברק-ארז עמדה בעניין ג'אבר על מהותו של מבחן זה והרציונליים להחלתו:

"לשיטתי, נקודת המוצא לפרשנותו של המונח 'אירוע' צריכה להיגזר מהבנת התכלית העומדת ביסוד דרישתו של תיקון 113 כי בית המשפט יקדים לגזירת הדין את תחימת גבולותיו של ה'אירוע'. ביסוד הדברים עומדת ההכרה בערך הנודע לכך שבית המשפט יקבע מתחם ענישה אחד לפעולות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק, תוך התייחסות לכך שהתבצעו בדרך זו. בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גדרי ה'אירוע' תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. המובן שיינתן למונח 'קשר הדוק' יתפתח ממקרה למקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת. עם זאת, ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות יימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה ... מבחן הקשר ההדוק בוחן את עוצמת הקשר שבין העבירות, ולא את השאלה האם הן ניתנות להפרדה. בהתאם לכך, כאמור, ייתכן כי עבריון יבצע מספר רב של פעולות שניתן להפריד ביניהן, ושהוא אף יכול היה לחדול לאחר ביצוע כל אחת מהן (כך שאין לראות בהן מעשה אחד), אך נכון יהיה לראות בהן חלק מתוכנית עבריינית אחת (ולכן גם אירוע אחד)."

באותו עניין, אימץ כב' השופט ע' פוגלמן את עמדה העקרונית של כב' השופטת ד' ברק-ארז ואף ציין כי להשקפתו: "**התיבה 'אירוע אחד' רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת**", וזאת תוך שעמד על תכליתו הפונקציונאלית של סעיף 40ג לחוק העונשין לאפשר לערכאה הגוזרת את הדין להשוות את המקרה הנדון לפנייה למקרים שנסייבותיהן דומות. דעת הרוב בעניין ג'אבר אומצה גם בפסק הדין ברע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (7.5.2015)).

בע"פ 5643/14 אהמד עיסא נ' מדינת ישראל (23.6.2015) נאמר מפי כב' השופט צ' זילברטל, כך:

"אף לגישתי, דומה כי ראוי לאפשר פרשנות רחבה דיה להגדרת המונח 'אירוע אחד' אשר תשאיר מתחם להפעלת שיקול דעתו של בית המשפט, וזאת הן בשל שיקולי יעילות עבודתו של בית המשפט והן לשם הגשמת תכליתו של תיקון 113 לחוק. בהקשר זה ייאמר, כי קביעת מספר מתחמי עונש שלא לצורך עלולה במקרים מסוימים להביא להעלאת רף הענישה באופן שאינו ראוי, על-ידי פריטה לפרוטות של הרכיבים העונשיים בעניינו של הנאשם ויצירת תחושה לא נוחה של 'התחשבות' עמו, העצמה של חומרת מעשיו מעבר למתחייב וחריצת דינו בדרך מלאכותית. שנים טרם הבניית שיקול הדעת בענישה, באה לידי ביטוי בפסיקת בית משפט זה גישה דומה, כאשר נפסק שכאשר מדובר בסדרת עבירות מאותו הסוג שבנסיבותיהן הן דומות זו לזו יש מקום להטיל עונש כולל בגין מכלול העבירות, שכן 'קביעת עונש נפרד עבור כל אחת מהן נראית במקרה כזה כמלאכותית' (השופט י' כהן בע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד לד(2) 421, 432-433 (1979)).

בפרשה הנ"ל פסק השופט א' ברק כדלהלן: 'נראה לי כי בסדרת עבירות מאותו סוג, ובנסיבות דומות, הדרך הראויה היא להשקיף על רצף האירועים כעל מכלול אחד, ולהשית את העונש בהתאם לכך. אם נורה לשופט לנ ג דרך של פיצול האירועים וקביעת עונשים נפרדים - מהם חופפים ומהם מצטברים - נורה לו לנ ג דרך לא טבעית, שתוצאתה לא תהיה גיבוש המכלול בעזרת הפרטים, אלא קביעה ראשונית של המכלול וגזירה מלאכותית של הפרטים ממנו' (שם, עמ' 435).

עוד ראו האמור מפי השופטת ד' ביניש ברע"פ 5798/00 ריזי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 1, 12 (2001): 'יתרונה של שיטת העונש הכולל הוא בכך שהיא מאפשרת לבית-המשפט להביע עמדה עונשית ראויה ביחס למכלול התנהגותו הפלילית של הנאשם. במקרים רבים, כאשר ההרשעה מתייחסת לשורת עבירות המהווה מסכת אחת של התנהגות עבריינית, הגם שניתן לחלקה באופן טכני לעבירות מספר, ראוי להטיל בגינה עונש כולל אחד. כך הוא המצב כאשר כל העבירות נגזרות מתכנון עברייני אחד עד שאין לפרוט את ההתנהגות העבריינית לעונשים נפרדים. כך גם כאשר העבירות אינן מבוצעות במישור אחד מבחינת הזמן, אך בשל מהותן, מספרן, תדירותן והזיקה ביניהן ניתן לראות בהן מכלול אחד של התנהגות עבריינית'. יש בעמדות השופטים בפרשות הנ"ל, אף כי הן נאמרו בהקשר שונה, משום תמיכה בהגיון העומד ביסוד פרשנות המונח 'אירוע' כפי שזו נקבעה בידי הרוב בעניין ג'אבר...".

בע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' יוסף דלאל (3.9.2015) עמד כב' השופט נ' סולברג על חשיבותה הנורמטיבית של הקביעה האם מדובר באירוע אחד לגביו יש לקבוע מתחם אחד או מספר אירועים:

"מכאן מתבהרת גם החשיבות הנורמטיבית - משיקולי הלימה ובעקבותיה גם הרתעה - להבחין בין אירועים שונים, ולקבוע מתחם נפרד לכל אחד מהם. כך מובהר לנאשם ולאחרים שכמותו כי עבירות המהוות כמה אירועים, אינן 'נבלעות' בענישה העיקרית, הן עומדות לעצמן, שוברן בצידן, ועונשן יכול לבוא בנפרד לכל אירוע, ובמצטבר".

עוד קבע כב' השופט נ' סולברג כי במקרים חריגים בהם בחינת הנסיבות העובדתיות לא תוביל למסקנה ברורה האם הקשר "הדוק" דיו, למשל כאשר מדובר בעבירה הנובעת מעבירה אחרת או נלווית לה, ראוי לקיים בקרה נורמטיבית, במסגרתה תיבחן השאלה האם נכון, כעניין של מדיניות משפטית ובשים לב לתכליתו של סעיף 40ג לחוק העונשין, לראות את העבירות ככמה אירועים נפרדים במטרה למנוע מצב שבו עבירה הקשורה בעבירה אחרת "תבלע" באותה עבירה.

15. במקרה דנא, סבורני כי ראוי לקבוע לכל אחת מהנאשמות מתחם ענישה אחד ביחס לכלל העבירות בהן הורשעה מושא שלושת האישומים. אמנם, כתב האישום מנה שלושה אישומים, ובדרך זו הופרדו עבירות הזנות מעבירות המס ועבירות הלבנת ההון, אך הלכה למעשה מדובר באותם מעשים המהווים את הבסיס לכלל העבירות בהן הורשעו הנאשמות. למעשה, בעבירות המוסר בהן הורשעו הנאשמות, מתקיימים שני אלמנטים, נפרדים אך נגזרים ומזינים זה את זה. האחד, ניצול נשים המועסקות בזנות; השני, גריפת רווחים, לעיתים בהיקפים גדולים, כתוצאה מעיסוקן של אותן נשים, תוך השמטת הכנסות אלו מדיווח לרשות המס והלבנתם.

במקרה דנא נחה דעתי כי עבירות הסרסרות לזנות והעבירות הכלכליות שבאו בעקבותיהן שזורות הן זו בזו, ויש ביניהן קשר הדוק, כך שכל הפרדה ביניהן, בגדר "אירועים שונים" תהא מלאכותית ומאולצת. ודוק, הפעלת בית הבושת היא שהניבה לנאשמות את אותן הכנסות, שלגביהן בוצעו עבירות המס והלבנת ההון. עבירות המס ועבירות הלבנת ההון בוצעו באמצעות הכספים שהופקו מההכנסות שהניבו העבירות מושא אישום הראשון, במעין דבוקה אחת של מעשים.

מכאן, על יסוד מבחן "הקשר ההדוק" שנקבע בעניין ג'אבר, סבורני כי כאשר מדובר במספר עבירות שבוצעו באופן רציף, שלובות הן זו בזו ונגזרות אחת מהשנייה, כך שמדובר ברצף מקרים שיש ביניהם קשר ענייני הדוק והם חלק מתוכנית עבריינית אחת שבוצעה ממניע אחד. מכאן, יש לראות במעשים כולם משום אירוע אחד, ולקבוע מתחם ענישה אחד לכלל המעשים שבוצעו. על כן, אקבע מתחם עונש הולם לאירוע כולו, בנסיבות ביצועו, ואגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

16. כפי הנזכר, כל אחת מהנאשמות הורשעה בעבירות הבאות: **סרסרות למעשה זנות בצוותא חדא**, לפי סעיפים 199(א) ו-29(ב) לחוק העונשין ו**החזקת מקום לשם זנות בצוותא חדא** לפי סעיפים 204 ו-29(ב) לחוק העונשין, שהעונש המרבי שנקבע לצד כל אחת מהן הינו 5 שנות מאסר; **קבלת דבר במרמה בצוותא חדא** לפי סעיף 415 ו-29(ב) לחוק העונשין, שהעונש המרבי שנקבע לצדה הינו 3 שנות מאסר. עבירות מס: **השמטת הכנסה** לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה (עבירה אחת לנאשמת 1 ושתי עבירות לנאשמת 2), **הכנת רשומות כוזבות** לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה (עבירה אחת לנאשמת 1 ושתי עבירות לנאשמת 2), **ומסירת תרשומות כוזבות** לפי סעיף 220(2) לפקודת מס הכנסה (עבירה אחת לנאשמת 1 ושתי עבירות לנאשמת 2), שהעונש המרבי שנקבע לצד כל אחת מהן הינו 7 שנות מאסר או קנס כאמור בסעיף 61(א) לחוק העונשין ופי שניים מסכום ההכנסה שהעלים, שהתכוון להעלים או שעזר להעלים, או שני העונשים כאחד. **הלבנת הון אסורה** לפי סעיפים 3(א)+3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, שהעונשים המרביים שנקבעו לצדם הינם 10 ו-5 שנות מאסר, בהתאמה.

17. הערכים החברתיים המוגנים **בעבירות סרסרות לזנות והחזקת מקום לשם** כך הינם פגיעה בכבודן, בגופן ובנפשן של אותן נשים שהועסקו בזנות, תוך ניצול לרעה של מצוקתן לשם בצע כסף והפקת רווחים.

במסגרת ע"פ 5863/10 **אנג'ליק סבאג גוטייר נ' מדינת ישראל** (11.7.2011) קבעה כב' השופטת (כתוארה אז) א' חיות כי:

"...הדין הפלילי (כולל - י.ט) שורה של עבירות הקשורות בעיסוק בזנות כגון סרסרות, שידול לזנות וסחר בבני אדם למטרת זנות, אשר נועדו ללכוד ב'רשת' הדין הפלילי את אותם הגורמים הפועלים ליצירת תשתית לעיסוק בזנות ולהרחבת ממדיה של תופעת הזנות ושגשוגה עד כדי 'תעשייה' של ממש. זאת מתוך הכרה בכך שאותם גורמים הינם הכוח המניע של 'תעשייה' זו ועל פי רוב אף מפיקים מפעילותם רווחים על חשבון העוסקים בזנות. כמו כן מלווים מעשיהם לא אחת בעבירות חמורות נוספות ..."

כב' השופט מ' חשין קבע בע"פ 3520/91 **הלנה תורג'מן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(1) 441 (1993), כך:

"סרסרות למעשי זנות היא מן המכוערים שבמעשי אדם. מעשים מכוערים עושים אנשים מכוערים, פאראזיטים אנושיים - שמא נאמר תת אנושיים - שהמחוקק הורנו כי יש וראוי להיפרע מהם. וזו דמותו של הסרסור ה'קלאסי', הסרסור שהמחוקק שיווה לנגד עיניו: איש אלים, קשוח, אגוצנטרי, חסר רגשות וחסר מצפון, נעדר רגשי מוסר כלשהם. אדם השולח נשים צעירות וחלשות אופי לעבוד עבורו בזנות, נוטל מהן את כספן, נוהג בהן באלימות ובכפייה וחי חיים בזבזניים על חשבונן"

אך לאחרונה קבע כב' המשנה לנשיאה ע' פוגלמן במסגרת ע"פ 1810/22 **מדינת ישראל נ' פלונית** (31.5.2022), בין היתר, כך:

"העבירות שנקבעו לצורך מיגור תופעת הזנות, ובהן גם העבירות שבהן הורשעה המשיבה, נועדו להגן על נשים וגברים בזנות, שפעמים רבות משתייכים לקבוצות המוחלשות ביותר בחברה (שם, פסקה 13) ונאלצים להתמודד עם מאפייני הפוגעניים ועם השלכותיה הקשות של תופעה זו (הצוות הבין משרדי לבחינת הכלים לצמצום צריכת זנות דו"ח הצוות 60-61 (2017). על הצורך בצמצום תופעה זו ניתן ללמוד גם מחקיקתו של חוק איסור צריכת זנות (הוראת שעה ותיקון חקיקה), התשע"ט-2019 (להלן: חוק איסור צריכת זנות), שקובע, כהוראת שעה, איסור על צריכת מעשי זנות (ראו, בין היתר, גם את סעיף 1 לחוק זה). המעשים שבהם הורשעה המשיבה מגלמים פגיעה משמעותית בערכים המוגנים, וזאת אף אם

לא מתקיימים במקרה דנן חלק ממאפייני החומרה בפרשות מעין אלו (כך, לא מיוחסת למשיבה אלימות כלפי הנשים שעבדו בבית הבושת ולא מיוחסות לה עבירות נלוות דוגמת הבאת אדם לידי זנות).

על כך הוסיפה כב' השופטת ד' ברק-ארז, באותה פרשה, בהאי לישנה:

"קיימת תמימות דעים נרחבת יחסית באשר לחומרה הרבה שיש לייחס לעבירות של סרסרות לזנות וחיים על רווחיהם של אנשים ונשים החיים בזנות. גישה זו יש ליישם גם כאן. אמנם, כאשר המערערת לבדה עומדת לפנינו, אי אפשר שלא לחוש את מצוקתה ומצוקת משפחתה. אינני מקלה בכך ראש. אולם, אי אפשר שלא להישיר מבט לכך שהמערערת ניהלה 'עסק' שבו הפיקה הכנסות מפליגות על גבן של נשים שעסקו בזנות במשך שעות ארוכות במשך כל יום. כאשר מדובר בעבירות מסוג זה ראוי להזכיר ולזכור כי הפגיעה אינה רק בערכים מוגנים חשובים לחברה, אלא בבני אדם".

וכך הוסיף גם כב' השופט נ' סולברג:

"צריך להפנות לשפל הנורא שבסרסרות לזנות, לפגיעה האימה שבכך. מערכת משומנת הפעילה המשיבה באותו בית-בושת, סרט-נע מחליא של שירותי-מין, לילה ויום, בכל עת ובכל שעה. מיליוני שקלים הפיקה המשיבה מתעשיית-זנות זו - מרה כלענה - בהעסקת יצאניות, על-פי רוב נשים חלשות, אומללות, המוכרות את גופן לגברים תמורת כסף. נחוצה ענישה הולמת, מכבידה, למען יראו וייראו, ולהצלת כבוד האדם וחירותו".

18. הערכים החברתיים המוגנים בעבירת קבלת דבר במרמה הינם הגנה על הקניין, חופש הרצון, חופש הפעולה וחופש הבחירה של המרומה (דנ"פ 2334/09 ישראל פרי נ' מדינת ישראל, סד(3) 502 (2011); ע"פ 2597/04 רויטמן נ' מדינת ישראל (20.11.2006); ע"פ 752/90 ברזל נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(2) 539 (1992)).

כב' השופטת א' פרוקצ'יה עמדה על הערכים החברתיים שנפגעים כתוצאה מעבירות המרמה בע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' דני קליין (4.7.2007), כך:

"הערך המוגן בעבירות המרמה והתחבולה נועד להגן על הציבור מפני מעשי מרמה, סחיטה ועושק למיניהם. לפיכך, ניתן לעבירות אלה פירוש מרחיב שתכליתו למנוע נזק ופגיעה שאינם מצטמצמים, בהכרח, להיבט הכלכלי, אלא מבקשים להגן גם על ערכים שונים אחרים, כגון הגנה על שלמות הגוף וכבוד האדם...".

וכן ראו ע"פ 2333/07 שלמה תענך נ' מדינת ישראל (12.7.2010), שם קבעה כב' השופטת א' פרוקצ'יה, כך:

"הערך החברתי עליו באה עבירת המרמה להגן הוא חופש ההחלטה, הפעולה והבחירה של המרומה, אשר נשלל ממנו עקב מעשה המרמה ... הפגיעה בחופש הרצון של המרומה פירושה שאילו היו נפרשות בפניו כל העובדות לאשורן, הוא עשוי היה לפעול אחרת מכפי שפעל. הערך המוגן בעבירת המרמה הוא ההגנה על חופש הרצון ושמירה מפגיעה פגיעה בו בהתקיים קשר סיבתי בין פגיעה כאמור לבין קבלת 'הדבר'.. עבירת מרמה בנסיבות מחמירות כורכת עמה נסיבות מיוחדות מבחינת צורת המרה, השיטה, התכנון, התחכום, ההיקף, וגורמים מעין אלה.. איתורן של נסיבות מחמירות תלוי בנסיבותיו של המקרה ובמאפייניו המיוחדים".

19. הערכים החברתיים המוגנים בעבירות המס הם גביית מס אמת ונשיאה שוויונית בנטל המס, ויש בהן כדי לפגוע בקופה הציבורית, לגרום לנזק לתפקוד הכלכלי של המשק, להקטין את הכנסות הממשלה ולפגוע בביטחון הכלכלי של הציבור (ע"פ 5529/12 אהרון אוהב ציון נ' מדינת ישראל (09.11.2014); ע"פ 4111/14 זיאד קורד נ' מדינת ישראל (20.08.2015)).

כב' השופט א' שהם ברע"פ 7964/13 יוחנן רובינשטיין נ' מדינת ישראל (31.12.2013), עמד בין היתר על הערכים המוגנים הנפגעים מביצוע עבירות מס ועל חומרתן, כך:

"המבקש הורשע בביצוע עבירות חמורות שתכליתן התחמקות מתשלום מס אמת, תוך שהוא מנפיק חשבוניות פיקטיביות, לו עצמו ועבור אחרים. חומרתן של עבירות המס נעוצה בפגיעתן הקשה בערך השוויון, העומד ביסוד חובת תשלום המס. ההתחמקות הבלתי חוקית מתשלום מס אמת, מגדילה את עול המס המוטל על אזרחי המדינה, והיא פוגעת בקופה הציבורית. אין צריך לומר, כי באותה שעה, המתחמק ממס נהנה משירותיה של המדינה, הממומנים מכיסיהם של אזרחים שומרי חוק. חומרה זו היא שהביאה למדיניות ענישה מחמירה הנלווית לעבירות המס, ובמסגרתה יש לבכר את האינטרס הציבורי על פני שיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של המבקש ולקשייו הכלכליים. ככלל, הרשעה בעבירות מס תגרור אחריה הטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריה לצד הטלתו של קנס כספי, אשר נועד לפגוע בכדאיות הכלכלית של ביצוע העבירות".

ברע"פ 977/13 אודיזי נ' מדינת ישראל (20.2.2013), ציין כב' השופט א' שהם, כך:

"בית משפט זה כבר קבע, לא אחת, כי עבירות המס מתאפיינות בחומרה יתרה נוכח פגיעתן הישירה- בקופה הציבורית, והעקיפה- בכיסו של כל אזרח, ולאור חתירתן תחת ערך השוויון

בנשיאת נטל המס...לאור הלכה זו הותוותה בפסיקה מדיניות הענישה, לפיה יש לגזור את דינם של עברייני המס תוך מתן הבכורה לשיקולי ההרתעה, ולהעדיף על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם ... עוד נקבע, כי בגין עבירות אלו, אין להסתפק, ככלל, בהשתת עונש מאסר, אשר ירוצה בעבודות שירות, אלא יש למצות את הדין עם העבריינים באמצעות הטלת עונש מאסר בפועל, המלווה בקנס כספי".

ברע"פ 7135/10 חן נ' מדינת ישראל (3.11.2010), ציין כב' השופט א' רובינשטיין, כך:

"יש המתפתים לראות עבירות מס, שאין הנגזל האינדיבידואלי בהן ניצב לנגד העיניים והרי הוא הציבור כולו, 'חסר הפנים' כביכול - במבט מקל. לא ולא. אדרבה, בית משפט זה, עוד משכבר הימים, ראה אותן בחומרה וקבע 'כמדיניות רצויה, שלא לאפשר ריצוי עונש מאסר בעבודות שירות כשהמדובר בעבירות פיסקליות' (ע"פ 4097/90 בורסקי נ' מדינת ישראל, מיסים ה(1); שציטטה המשיבה). אכן, רבים מעברייני המס הם אנשים שייראו כנורמטיביים ביסודם, אשר לא ישלחו יד לכיס הזולת - אך אינם נרתעים משליחת יד לכיס הציבורי. לכך מחיר בענישה".

ברע"פ 5783/12 גלם ואח' נ' מדינת ישראל (11.9.2014) קבע כב' השופט א' שהם, בין היתר כך:

"אכן, בעבירות שעניינן הונאת רשויות המס, כמו גם בעבירות של הלבנת הון, ניתן להצביע על מנעד רחב למדי של עונשים, אך המגמה המסתמנת בפסיקתו של בית משפט זה היא בכיוון של החמרה והכבדת היד על אותם עבריינים, אשר שולחים את ידם בקופה הציבורית ופוגעים קשות בעקרון השוויון בנשיאה בנטל המס, ובעקיפין פוגעים גם במרקם החברתי בישראל".

ברע"פ 2636/12 עזבון המנוח יהושע שלוש ז"ל ואח' נ' מדינת ישראל (5.3.2013), ציין כב' השופט י' עמית, בין היתר, כך:

"אין צורך להכביר מילים אודות חומרת המעשים שנועדו להונות את רשויות המכס ומע"מ, והנזק הרב שעבירות כגון דא טומנות בחובן לכלכלת המדינה, ולמגוון ההיבטים החברתיים הנוגעים בנטל תשלום המיסים. עבירות אלו הן בבחינת שליחת-יד לקופה הציבורית ופגיעה במשק המדינה, יש בהן כדי לשבש את מנגנון גביית המיסים ולערער כפועל יוצא מכך את אמון הציבור בערך השוויון בנשיאה בנטל המיסים (רע"פ 512/04 אבו עביד נ' מדינת ישראל (15.4.2004)). בית משפט זה הדגיש לא אחת את הדגש ההרתעתי בשיקולי הענישה בעבירות כגון דא 'הגוברים על נסיבותיו האישיות של הנאשם, אף אם אינם מאיינים אותו' (רע"פ 7135/10 חן נ' מדינת ישראל (3.11.2010); רע"פ 5060/05 הגואל נ' מדינת

ישראל (24.2.2005)). על העברין הפוטנציאלי לדעת כי 'הסיכון גדול מהסיכוי' וכי כנגד טובת ההנאה שהוא עשוי להפיק מפרי מעלליו 'עומדים לא רק קנסות נכבדים השוללים את טובת ההנאה, אלא עומדים גם לילות ארוכים של פחד מפני חשיפת האמת, עומדים הרס עצמי-משפחתי ועסקי, ועומדים ימים ארוכים של שלילת חופש' (ע"א 624/80 וייס ארנסט בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3) 211, 218 (1981)). מכאן, כי בעבירות כלכליות ובעבירות מס - בוודאי בהצטרף אליהן עבירות התרמית והזיוף בהן הורשע רש - גובר משקלו של האינטרס הציבורי בהחמרה בענישה (רע"פ 254/06 קעדאן נ' מדינת ישראל (20.6.2006)). עונשי מאסר בפועל ואף לתקופה ממושכת הוטלו גם על נאשמים ללא עבר פלילי ואשר התנהלו באופן נורמטיבי לאורך השנים (ע"פ 2919/02 אלוני נ' מדינת ישראל (1.10.2002))."

20. הערכים החברתיים המוגנים בעבירות הלבנת הון הם הצורך בקיומו של הדיווח הנדרש בחוק איסור הלבנת הון, אמיתות הדיווח, שמירה על יציבותה ואמינותה של המערכת הפיננסית וגדיעת שרשרת העבריינות באמצעות פגיעה ביכולתו של העברין לעשות שימוש חוזר ברווחים הכלכליים שנוצרו לו מן העבירות הפליליות, באופן שבו יוותר העברין ללא מקורות מימון להמשך פעילותו העבריינית (ראו ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' רמי חג'אמה (30.10.2014); ע"פ 2333/07 תענך נ' מדינת ישראל (12.7.2010)). העבירות הקבועות בחוק איסור הלבנת הון נועדו לשמור על הפרדה בין כספים שהגיעו ממקור חוקי לכספים שהגיעו ממקור עברייני ומניעת הפקת רווחים ממעשי עבירה. תכליתו של סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון היא לשמש גם כ"חגורת ביטחון" סביב חובות הדיווח בחוק איסור הלבנת הון.

מדובר אם כן בערכים חברתיים שמטרתם מניעת הפקת רווחים מעבירות; מניעת היכולת להטמיע כספים שמקורם בעבירות מקור, תוך שימוש במערכת הבנקאית ובנותני שירותי מטבע, עם כספים שהושגו בדרך חוקית; יצירת תמריץ שלילי לביצוע עבירות בעלות היבט כלכלי באמצעות נטרול יסוד הרווח הטמון בהן; ומניעת פעילות עבריינית (ראו ע"פ 4111/14 זיאד קורד נ' מדינת ישראל (20.8.2015); רע"פ 398/15 ג'ורג' יחזקאל בסון נ' מדינת ישראל (21.1.2015)). בעבירות הלבנת הון כרוך נזק רב לאוצר המדינה, לכלכלתה, ולאנטרס הציבורי. הלבנת הון מאיימת על טוהר המידות בפעילות השלטונית.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים

21. במקרה דנן, **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** הינה ברף תיכון עד גבוה, ביחס לנאשמות 1 ו-2, בהתאמה, בהינתן חלקן בסיוע לניהול והפעלת בית הבושת ביחד עם אחר, בעוד שפרק הזמן שבמהלכו עשתה כן הנאשמת 1 עמד על קרוב לחצי שנה, הרי שלגבי הנאשמת 2 דובר על תקופה של שנה ו-4 חודשים. חלקן של הנאשמות בסיוע לאחר בניהול השוטף של בית הבושת כלל בין היתר גיוס נשים לעבודה בזנות, סיוע בסידור המשמרות, רישום כניסות ויציאות של לקוחות, מתן מענה טלפוני, הכוונת לקוחות לבית הבושת, איסוף כספי האתנן ועוד. הנאשמות אף פנו לרשויות המס וקיבלו במרמה תעודת עוסק מורשה לעסק, במטרה להסתיר ולהסוות את היות המקום בית בושת. הנאשמת 1 העלימה ביחד עם האחר הכנסות בסך של ₪ 516,410

מרשויות המס; ואילו הנאשמת 2 העלימה ביחד עם האחר הכנסות בסך של 2,353,135 ₪.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

22. בבחינת **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40ט לחוק העונשין), נתתי דעתי לפרק הזמן שהעבירות בוצעו, כחצי שנה על-ידי הנאשמת 1 וכשנה ו-4 חודשים על-ידי הנאשמת 2. הבאתי בחשבון את התכנון המוקדם שקדם לביצוע העבירות והתחכום בביצוען, אשר בא לידי ביטוי, בין היתר, בהוצאת תעודת עוסק מורשה במרמה על שמן של הנאשמות על מנת להסתיר ולהסוות את היות המקום בית בושת ואת היות האחר הבעלים והמנהל שלו; חתימתן על חוזי שכירות מול משכיר הנכס; קבלת דמי האתנן והעברתם לידי האחר לצורך חלוקתם; הגשת דו"חות כוזבים לרשויות המס; "ניפוח" הוצאות; סיוע לאחר בהפקת תלושי שכר פיקטיביים לשם הגדלת ההוצאות המדווחות; הלבנת ההון באמצעות שימוש במזומן; ופעילות בית הבושת תחת הנאשמות כ"נשות קש". הבאתי בחשבון את היקף הפעילות בבית הבושת והיקף התקבולים הכספיים העצומים, במסגרת פעילותו. המדובר בבית בושת שפעל בכל ימות השבוע, בשתי משמרות יומיות: משמרת "בוקר" מהשעה 10:00 ועד לשעה 18:00, ומשמרת "ערב" מהשעה 18:00 ועד לשעה 4:00. בכל משמרת הועסקו 3 נשים בזנות, במהלך כל משמרת, קיבלה כל אחת מהן 3 לקוחות, מהם גבו דמי אתנן בסך 250 ₪, כאשר כמחצית מסכום זה הועברה לקופת בית הבושת. נתתי דעתי לנזק שנגרם לאותן נשים שהועסקו בזנות בבית הבושת, בעקבות ביצוע העבירות מצד הנאשמות, הגם שלא נטען שהעסקתן התאפיינה בסממני כפייה או בהתנהלות כוחנית או בריונית, או בניצול מכוון של אותן נשים או חולשתן, מעבר לזה הטמון ממילא בעבירות עצמן. הבאתי בחשבון את הנזק והפגיעה שנגרמו לציבור כולו כתוצאה מביצוע העבירות הכלכליות והיקפן: הנאשמת 1 סייעה להעלים הכנסות מרשויות המס בהיקף של 516,410 ₪ וביצעה עבירות הלבנת הון בסך של 580,000 ₪; הנאשמת 2 סייעה להעלים הכנסות מרשויות המס בהיקף כולל של 2,353,135 ₪ במשך תקופה ממושכת יותר וביצעה עבירות הלבנת הון בסך של 2,461,750 ₪. הבאתי בחשבון את חלקן היחסי של הנאשמות בניהול בית הבושת וכן את חלקו העיקרי של האחר בביצוע העבירות והשפעתו על הנאשמות, כך שחלקן שלהן היה משני ביחס אליו. הנאשמות היו מודעות למעשיהן, והן עשו כן לשם בצע כסף, מבלי שנגרעה יכולתן להבין את הפסול שבהם. הנאשמות אינן מצויות בקרבה לסייג לאחריות פלילית.

מדיניות הענישה הנהוגה

23. בבחינת **מדיניות הענישה הנהוגה**, עיינתי בפסקי הדין אליהם הפנו הצדדים ובפסקי דין נוספים בכלל העבירות שבוצעו. נוכח אופיים של המעשים במקרה דנא, נסיבות ביצועם וצירוף העבירות בהן הורשעו הנאשמות, הרי שכמעט ולא בנמצא פסיקה המבטאת מתחמי ענישה של מקרים דומים, החובקים את כלל העבירות בהן הורשעו הנאשמות שלפני.

בחינת מדיניות הענישה הנהוגה תיעשה אם כן ביחס לשתי הנאשמות יחד שכן עסקינן באותן עבירות, בנסיבות

זהות, אלא שהשוני בין מעשיהן מתבטא במשך תקופת ביצוע העבירות וההיקף הכספי המיוחס לעבירות הכלכליות.

24. עיון בפסיקה הנוגעת לענישה בגין עבירות מתחום **הזנות** מעלה כי קיים מנעד ענישה רחב בעבירות המוסר בהן עסקינן, בהתאם לנסיבות הביצוע, ובעיקר בהתחשב במספר בתי העסק, משך זמן הפעילות, תפקידו של העומד לדין, חלקו במסגרת הפעילות העבריינית ואף נתוניהם האישיים של המועסקים בזנות ואופן העסקתם. נמצא כי מקרים בהם מדובר בעבירות סרסרות, החזקת מקום לשם זנות ופרסום שירותי מין, שבוצעו משך תקופה של מספר חודשים ועד לשנת פעילות, מתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד מספר חודשי מאסר לריצוי בפועל. כאשר עסקינן בבתי בושת הפעילים מספר שנים, הענישה תכלול על פי רוב ריצוי תקופות מאסר בפועל, לעיתים ממושכות.

כך למשל:

א. ע"פ 3524/17 **פלונית נ' מדינת ישראל** (3.10.2017) - נאשמת הורשעה על יסוד הודאתה, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של סרסרות למעשה זנות לפי סעיף 199(א)(2) לחוק העונשין; החזקת מקום לשם זנות, לפי סעיף 204 לחוק העונשין; פרסום שירותי זנות לפי סעיף 205ג לחוק העונשין; מטרה לציבור לפי סעיף 215 לחוק; איסור הלבנת הון, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון; אי הודעה על התחלת התעסקות, לפי סעיף 215(א) לפקודת מס הכנסה; השמטת הכנסה מתוך דו"ח מתוך כוונה להתחמק ממס, לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה; שימוש במרמה, עורמה ותחבולה בכוונה להתחמק ממס, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה; והפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, הנאשמת עסקה בניהול של 3 דירות שהושכרו למטרות מגורים בבנייני מגורים, אך שימשו בפועל כבתי עסק לשירותי מין בתשלום באופן אינטנסיבי, במשך תקופה של כ-8 שנים ותוך הפרה של צו שיפוטי להפסקת עיסוק באחד מבתי העסק. הנאשמת הורשעה בביצוע עבירות מס והלבנת הון ביחס להכנסות בסך 5.6 מיליון ₪ שהפיקה מניהול אותם עסקים. הסדר הטיעון כלל הסכמות עונשיות וההסדר אושר על-ידי בית המשפט המחוזי, בשים לב להפחתת הסכומים בשל קשיים ראייתיים, הודיית הנאשמת וקבלת אחריות. הובאו בחשבון בקשתה לחזרה מהודיה, אשר נדחתה; עברה הפלילי, הכולל הרשעה בעבירות רלוונטיות אך ותיקות; חלוף הזמן מביצוע העבירות (3 שנים); השינויים באורחות חייה של הנאשמת, עיסוקה, נסיבותיה האישיות המשפחתיות והכלכליות. על רקע האמור, נגזרו **44 חודשי מאסר**, אשר כללו הפעלת מאסר מותנה בחופף, **מאסרים מותנים, קנס בסך 32,095 ₪** וחילוט בסך 1.2 מיליון ₪. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשמת, שעניינו בקשה לחזרה מהודאה וערעור על גזר הדין.

ב. ע"פ 1810/22 **מדינת ישראל נ' פלונית** (31.5.2022) - נאשמת הורשעה על יסוד הודאתה במסגרת הסדר טיעון בעבירות של סרסרות למעשה זנות, לפי סעיף 199(א)(2) לחוק העונשין; החזקת מקום לשם זנות, לפי סעיף 204 לחוק העונשין; פרסום שירותי זנות, לפי סעיף 205ג לחוק העונשין; ריבוי עבירות של השמטת הכנסה בכוונה להתחמק ממס, לפי סעיף 220(1) לפקודת מס

הכנסה; ריבוי עבירות שימוש במרמה ערמה או תחבולה בכוונה להתחמק ממס, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה; הלבנת הון אסורה, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון; ופעולה ברכוש אסור, לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון. על פי עובדות כתב האישום, הנאשמת הפעילה וניהלה באמצעות אחרים בית בושת שבו סופקו שירותי מין בתשלום, במשך כ-8 שנים. לצורך הסתרת הפעילות וההכנסות המופקות ממנו, שילמה אלפי ₪ באופן חודשי לאחזקת עבד ניהול בית הבושת וניקיונו; עבד הצגתה של האחזקת כבעלת העסק, בין היתר בפני רשויות המס, בנקים והמשטרה; עבד ניהול שוטף של בית הבושת. האחזקת נרשמה כעוסק מורשה ברשות המיסים לצורך הסוואת פעילות עסק ומטרתו וחתמה על חוזה שכירות עבור הפעלתו. במהלך תקופת הפעילות הפיקה הנאשמת הכנסות בסכום של כ-22 מיליון ₪, שעליהן לא דיווחה כדין לרשויות המס. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם ביחס לעבירות הזנות נע **בין 24 לבין 40 חודשי מאסר**; וביחס לעבירות הכלכליות מתחם העונש ההולם נע **בין 24 לבין 50 חודשי מאסר** ומתחם קנס **שבין 200,000 ₪ לבין מיליון ₪**. יצוין בהקשר זה כי בעניינה של הנאשמת נקבעו שני מתחמי ענישה בהסכמת הצדדים. בית המשפט המחוזי הביא בחשבון את מורכבות חייה האישיים והמשפחתיים של הנאשמת; עברה הפלילי שכלל שתי הרשעות בעבירות של סרסרות למעשי זנות, החזקת מקום לשם זנות, שיבוש מהלכי משפט והחזקת סם לצריכה עצמית, הרשעות שהתיישבו; וכן את נטילת האחזקת. בית המשפט המחוזי מצא לסטות לקולה ממתחמי הענישה משיקולי שיקום. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש וגזר על הנאשמת **36 חודשי מאסר**, חלף 24 חודשי מאסר שנגזרו על ידי בית המשפט המחוזי, **מאסרים מותנים וקנס בסך 200,000 ₪**. בנוסף, חולט סכום של 1.4 מיליון ₪, וזאת בהסכמת הצדדים במסגרת הסדר הטיעון.

ג. ע"פ 3116/21 **ליאוניד גילר נ' מדינת ישראל** (10.2.2022) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בריבוי עבירות של סרסרות למעשי זנות, לפי סעיף 199(א) לחוק העונשין; ריבוי עבירות של הבאת אדם למעשה זנות לפי סעיף 201 לחוק העונשין; סיוע להבאת אדם למעשה זנות לפי סעיף 202 בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין; וריבוי עבירות של השמטת הכנסה שיש לכלול בדו"ח לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה. בין שניים נקשר קשר להבאתן של נשים ממדינות חבר העמים לשעבר למדינת ישראל על מנת שתספקנה שירותי מין בתשלום וכן להבאת נשים לעיסוק בזנות ולקבלת דמי האתנן. הנאשם הועסק על ידי השניים במשך תקופה של כעשרים חודשים, תחילה כנהג ובהמשך כפקיד במשמרות, מידי ערב, ובמסגרת תפקיד זה לקח חלק בתפעול פעילות המשרד ובניהול הקשר מול המנהלים ומול הנשים שהועסקו במשרד. כמו כן, הנאשם פעל בשמם של האחרים ליצירת קשר עם הנשים ומתן הסבר על תנאי העסקתן. במסגרת פעילות העסק הפיק הנאשם הכנסה בסך 180,000 ₪ ונמנע מלדווח עליה כדין, וכן לא ניהל פנקסי חשבונות. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם בגין עבירות הזנות נע **בין 9 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין עשרים חודשי מאסר** וכי מתחם העונש ההולם בגין עבירות המס נע **בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות**. לחובת הנאשם הרשעה קודמת בעבירת סרסרות ושירות המבחן התרשם כי קיים סיכון להישנות התנהגות דומה על-ידי הנאשם בעתיד ובא בהמלצה על ענישה מוחשית. נגזרו **10 חודשי מאסר, מאסרים מותנים, קנס בסך 10,000 ₪ ופיצוי בסך 4,000 ₪**. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש.

ד. רע"פ 1976/15 **יעקב לויצקי נ' מדינת ישראל** (24.3.2015) - נאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של סרסרות למעשי זנות לפי סעיף 199(א)(2) לחוק העונשין והחזקת מקום לשם זנות לפי סעיף 204 לחוק העונשין. הנאשם החזיק וניהל בית בושת, בו סיפקו נשים שירותי מין ללקוחות בתמורה לתשלום כספי והנאשם נטל לעצמו נתח נכבד מתשלום זה, וזאת במשך תקופה של כשבוע. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין מספר חודשי מאסר לבין 12 חודשי מאסר**. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המאשימה על קולת העונש והעמיד את עונשו של הנאשם על **6 חודשי מאסר** בגין העבירות נשוא תיק זה ובסך הכל **12 חודשי מאסר** לאחר הפעל שני מאסרים מותנים שהיו תלויים ועומדים כנגדו, האחד בן 12 חודשים והשני בן 9 חודשים, וזאת בחופף, **מאסר מותנה וקנס בסך 5,000 ₪**. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור של הנאשם על חומרת העונש.

ה. ת"פ (מח' ת"א) 58600-06-17 **מדינת ישראל נ' נוי בת שמואל חדד** (12.9.2018) - נאשמת הורשעה על יסוד הודאתה במסגרת הסדר טיעון בעבירות של סרסרות למעשה זנות לפי סעיף 199(א)(2) לחוק העונשין (שתי עבירות); החזקת מקום לשם זנות לפי סעיף 204 לחוק העונשין (שתי עבירות); פרסום שירותי זנות לפי סעיף 205 לחוק העונשין (שתי עבירות); שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק (שלוש עבירות); הלבנת הון אסורה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון; הלבנת הון אסורה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון; פעולה ברכוש אסור לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון; השמטת הכנסה מתוך דו"ח שיש לכללה בדו"ח במזיד ובכוונה להתחמק ממס לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה (ארבע עבירות); שימוש במרמה, עורמה או תחבולה, במזיד ובכוונה להתחמק ממס לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה (ארבע עבירות). במשך כ-3 שנים הפעילה וניהלה הנאשמת "בית עסק", יחד עם נאשמת נוספת, בו סופקו שירותי מין. בתקופה הרלוונטית קיבלה הנאשמת, יחד עם שותפתה, אתנן בסכום כולל של 10 מיליון ₪. במהלך תקופה של כשנה וחצי הפעילו הנאשמת והשותפה בית בושת נוסף אשר מניהולו הפיקו אתנן בסך של 10 מיליון ₪. יחד עם הנאשמת, הואשמו גם השותפה, הבעלים של אחד מבתי הבושת, שוכר פיקטיבי ופקידות. במסגרת הסדר הטיעון בית המשפט קיבל את עתירתם המשותפת של הצדדים וגזר על הנאשמת **24 חודשי מאסר, מאסר מותנה וקנס בסך 50,000 ₪** וחילוט סכומי כסף שונים.

ו. ת"פ (שלום ת"א) 66199-06-18 **מדינת ישראל נ' נטלי אתאל** (16.9.2020); עפ"ג (מחוזי ת"א) 58656-12-20 **מדינת ישראל נ' לי פולוביניצק** (19.4.2021) - גזר דין שניתן בעניינה של הנאשמת 1. הנאשמת הורשעה על יסוד הודאתה במסגרת הסדר טיעון במספר עבירות החזקה וניהול מקום לשם זנות לפי סעיף 204; מטרד לציבור לפי סעיף 215(ג) לחוק העונשין; סרסרות למעשי זנות לפי סעיף 199(א)(2) לחוק העונשין ובעבירות הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין. הנאשמת ניהלה, יחד עם נאשמת נוספת, במשך כחצי שנה מקום בו הוענקו שירותי מין בתשלום ולשם עיסוק בזנות. לצורך הפעלת העסק, שכרה הנאשמת את הדירה מאדם אחר, העבירה את תשלום השכירות, ושתי הנאשמות היו אחראיות על איתור נשים חדשות לאספקת שירותי מין ומתן הסברים אודות פעילות המקום, הכנת סידור עבודה, ניהול שוטף של המקום וכן העסיקו נשים נוספות שישמשו כפקידות והיו אחראיות על פרסום בית הבושת; והנאשמות קיבלו מחצית האתנן. הנאשמת

הורשעה גם בכך שהמשיכה לנהל את המקום במשך כשבועיים חרף צו סגירה מנהלי. במסגרת כתב אישום שצורף, הורשעה הנאשמת בניהול בית בושת נוסף במשך תקופה של כשנה וחודשיים, ובמסגרת ניהולה את בית הבושת, הייתה הנאשמת אחראית על הכנת סידור העבודה של הנשים העובדות בבית הבושת, מענה לטלפון והכוונת לקוחות אל בית הבושת, ניהול קופת בית הבושת, וקבלת דמי האתנן וקיבלה כספים מהכנסותיו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר**. בית המשפט שקל את נטילת האחריות מצד הנאשמת; המסלול השיקומי עליו עלתה; חלופה הזמן מביצוע העבירות; השפעת העונש על הנאשמת; והיעדר עברה הפלילי. נגזרו **3 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסרים מותנים, קנס בסך 1,000 ₪ והתחייבות בסך 5,000 ₪**.

הנאשמת הנוספת הורשעה על יסוד הודאתה במסגרת הסדר טיעון בעבירות של החזקה וניהול מקום לשם זנות לפי סעיף 204 לחוק העונשין (2 עבירות); מטרד לציבור לפי סעיף 215(ג) לחוק העונשין (2 עבירות); סיוע לסרסרות למעשי זנות לפי סעיף 199(א)(2) וסעיף 31 לחוק העונשין; סרסרות למעשי זנות לפי סעיף 199(א)(2) לחוק העונשין; תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין; איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין; והפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין. נוסף לכתב האישום המשותף לה ולנאשמת 1, הורשעה הנאשמת הנוספת בכתב אישום שצורף, לפיו הנאשמת הנוספת החזיקה וניהלה בית בושת במשך קרוב לשנה, ובתקופה זו ניהלה את בית הבושת באופן שוטף וסרסרה למעשי זנות וביצעה פעולות שונות לצורך תפעול המקום. בתקופות המתוארות בכתב האישום גרמה הנאשמת הנוספת למטרד לדיירי הסביבה. הנאשמת הנוספת איימה על דיירת אחרת בבניין בו פעל בית הבושת ותקפה אותה. הנאשמת הנוספת הפרה כתב ערובה בו התחייבה לא להיכנס לרחוב בו פעל בית הבושת בכך ששהתה בבית הבושת. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם בעניינה של הנאשמת הנוספת נע **בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל**. בית משפט השלום שקל את הודאתה וקבלת האחריות, את הרשעתה הקודמת באותן עבירות בגין אותם מעשים ממש, עונשה של הנאשמת 1 במסגרת אותו הליך, חלופה הזמן מביצוע העבירות ונסיבותיה האישיות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש לעניין הרכיבי הפיצוי והקנס והעמיד את עונשה של הנאשמת על **6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות**, הופעל מאסר מותנה בן 6 חודשים, חציו בחופף וחציו במצטבר כך שהנאשמת הנוספת ריצתה בסך הכל **9 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה, התחייבות בסך 5,000 ₪, פיצוי בסך כולל של 7,500 ₪**, רכיב ענישה שנוסף במסגרת הערעור, וקנס בסך **2,500 ₪** חלף **1,500 ₪** שנגזר בבית משפט השלום.

ז. עפ"ג (מח' ת"א) 43097-01-21 סבטלנה שליחוביה נ' מדינת ישראל (7.4.2021); ת"פ (שלום ת"א) 53013-11-17 מדינת ישראל נ' סבטלנה שליחוביה (9.12.2020) - נאשמים הורשעו על יסוד הודאתם במסגרת הסדר טיעון בעבירות הבאות: הנאשמת הורשעה בשתי עבירות של החזקת מקום לשם זנות לפי סעיף 204 לחוק העונשין ושתי עבירות של סרסרות למעשי זנות לפי סעיף 199(א)(2) לחוק העונשין. הנאשם הורשע בעבירה של סיוע להחזקת מקום לשם זנות לפי סעיף 204 ביחד עם סעיף 31 לחוק העונשין. הנאשמת ניהלה במשך כחודש דירה לשם עיסוק בזנות,

החזיקה במשך כ-3 שנים דירה נוספת לשם עיסוק בזנות, וקיבלה מחצית מהאתנן שהתקבל בהן. במשך תקופה נוספת של כחצי שנה החזיקו וניהלו הנאשמים דירה לשם עיסוק בזנות וקיבלו מחצית מהאתנן. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם בעניינה של הנאשמת נע **בין מאסר על תנאי לבין 12 חודשי מאסר** ולגבי הנאשם נע בין **מאסר על תנאי לבין 6 חודשי מאסר**. בית משפט השלום הביא בחשבון כי בעניינה של הנאשמת שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית, לחובתה הרשעה קודמת בעבירות זהות, חלפה כשנה וחצי בין ביצוע העבירות לבין הגשת כתב האישום מבלי שניתן הסבר לכך, היות הנאשמת קורבן העיסוק בזנות בעצמה, העובדה שהמעשים בוצעו סמוך לאחר תיק שהיה תלוי ועומד כנגדה. במסגרת הערעור העמיד בית המשפט המחוזי את עונשה של הנאשמת על **חודשיים מאסר לריצוי בעבודות שירות** חלף 3 חודשים שנגזרו ע"י בית משפט השלום, וזאת בהסכמת הצדדים, **מאסר מותנה וקנס בסך 5,000 ₪**. על הנאשם נגזר **מאסר מותנה וקנס בסך 2,500 ₪**.

ח. ת"פ (מח' ת"א) 52863-11-19 **מדינת ישראל נ' מיכאל מניחס** (11.8.2020) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של ניסיון לגרימה לעזיבת המדינה לשם זנות או עבדות לפי סעיף 307ב יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין; ריבוי עבירות סרסרות לפי סעיף 199(א)(1) לחוק העונשין; סיוע להבאת אדם לשם עיסוק בזנות לפי סעיף 202 יחד עם סעיף 31 לחוק העונשין; ופרסום שרותי זנות של בגיר לפי סעיף 205ג(א) לחוק העונשין. הנאשם נטל חלק במערך עברייני שהפעיל מקום לשם זנות ודאג, בין היתר, להבאת נשים מחו"ל למטרה זו לישראל, וזאת במשך 14 חודשים. בית המשפט הביא בחשבון את העובדה שמדובר במי שתפקידו בהירארכיה העבריינית היה נחות, והוא נעדר עבר פלילי והעובדה שהודה במיוחס לו כבר בחקירתו במשטרה. בית המשפט קיבל את עתירת הצדדים וגזר על הנאשם **10 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך 14,000 ₪**.

ט. ת"פ (מח' ת"א) 46728-06-19 **מדינת ישראל נ' מיכאל רוז'ץ** (30.1.2020) - בעניין של נאשמות 2-3. הנאשמות הורשעו על יסוד הודאתן במסגרת הסדר טיעון בעבירות הבאות: החזקת מקום לשם זנות לפי סעיף 204 לחוק העונשין; ריבוי עבירות של סרסרות לפי סעיף 199(א) לחוק העונשין וריבוי עבירות של פרסום שירותי זנות לפי סעיף 305ג(א) לחוק העונשין. הנאשמות הועסקו על-ידי נאשם נוסף בבית בושת והיו אחראיות, בין היתר, על הדרכת הנשים בדבר תנאי העסקתן, תיאום אספקת ציוד לבתי הבושת, קבלת הזמנות מצרכני זנות והפנייתם לבית הבושת, קבלת דיווח מהנשים בדבר סכומים שהתקבלו מלקוחות ומועדי הגעה ועזיבה של לקוחות, קבלת דמי האתנן לאחר איסופו על-ידי צד שלישי והעברתו לנאשם הנוסף. בית המשפט קיבל את עתירת הצדדים וגזר על כל אחת מהנאשמות **6 חודשי מאסר ומאסר מותנה**.

י. תפ"ח (מח' ת"א) 2063-03-18 **מדינת ישראל נ' פיוזו** (12.9.2018) - נאשמת 3 הורשעה, על יסוד הודאתה במסגרת הסדר טיעון בריבוי עבירות של סרסרות למעשה זנות לפי סעיף 199(א) לחוק העונשין; שתי עבירות של שיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין; ועבירה של הבאת אדם לעיסוק בזנות לפי סעיף 202 לחוק העונשין. הנאשמת עבדה כפקידה, במסגרת תפקיד זה נטלה חלק מרכזי בשיחות הטלפון, תיאום הזמנות מול לקוחות, נשים ונהגים ופעלה בצוותא להגדלת

פעילות המשרד ולפתרון בעיות שנתגלו במהלך תפעולו. בית המשפט הביא בחשבון את הודאת הנאשמת, היעדר הרשעות קודמות וכן מצבה הכלכלי והרפואי הקשה. בית המשפט קיבל את עתירת הצדדים וגזר על הנאשמת **6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס בסך 5,000 ₪.**

יא. עפ"ג (מח' ת"א) 55244-08-15 **אלפנדרי נ' מדינת ישראל** (2.12.2015) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בשתי עבירות של החזקה וניהול מקום לשם זנות לפי סעיף 204 לחוק העונשין ובעבירה של סיוע לסרסרות למעשה זנות לפי סעיף 199(א)(2) וסעיף 34 לחוק העונשין. במשך כ-3 שנים החזיק וניהל הנאשם בית בושת שם העסיק נאשמת נוספת כפקידה. במשך כ-3 שנים החזיק וניהל בית בושת נוסף, הנאשם היה מקבל מהנשים סכום מתוך כספי האתנן ואת הכסף היה מעביר לאחר. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין חודשי מאסר ספורים שניתן לרצותם בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר** לצד ענישה כלכלית. בית משפט השלום הביא בחשבון את היעדר עברו הפלילי, מצבו הבריאותי, הודייתו והשיהוי בהגשת כתב האישום. בית משפט השלום גזר על הנאשם **4 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בסך 3,000 ₪.** בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור בכך שקבע כי המאסר ירוצה בעבודות שירות, לאחר שהנאשם נמצא מתאים לביצוען בדרך זו.

יב. עפ"ג (מח' ת"א) 13658-01-10 **עופרה שניצר נ' מדינת ישראל** (24.5.2010) - נאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות בעבירה של סרסרות למעשה זנות לפי סעיף 199(א) לחוק העונשין והחזקת מקום לשם זנות לפי סעיף 204 לחוק העונשין. הנאשמת סרסרה למעשה זנות והחזיקה דירה לשם ביצוע מעשי זנות במשך תקופה של כחצי שנה. במשך תקופה נוספת של כחודשיים הנאשמת ובן זוגה ניהלו בדירה מקום לשם עיסוק בזנות. בית המשפט הביא בחשבון את חלוף הזמן מביצוע העבירות (כ-5 שנים); היות הנאשמת אם חד הורית לשני קטינים; הרשעת הנאשמת בעבירות מאותו סוג וקיומו של מאסר מותנה תלוי ועומד כנגדה; הודאת הנאשמת באחד האישומים. על הנאשמת נגזרו **16 חודשי מאסר, מאסר מותנה בן 9 חודשים הופעל כאשר במסגרת הערעור הוקל עונשה ומאסר המותנה הופעל כולו בחופף, מאסר מותנה וקנס בסך 12,000 ₪.**

יג. ע"פ (מח' ת"א) 70697/06 **ניר אילת נ' מדינת ישראל** (8.5.2007) - נאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של סרסרות לזנות לפי סעיף 199(א) לחוק העונשין והחזקת מקום לשם זנות לפי סעיף 204 לחוק העונשין. הנאשם הורשע בכך שהחזיק וניהל דירה לשם עיסוק בזנות וכי הנאשם קיבל מחצית והאתנן, וזאת במועדים שונים ובמשך תקופה מצטברת של למעלה משנה, וחרף אזהרות המשטרה. לחובת הנאשם עבר פלילי. על הנאשם נגזרו **8 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בסך 25,000 ₪.** בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש.

יד. תפ"ח (מח' ת"א) 1182/03 **מדינת ישראל נ' פלונית** (7.4.2005) - נאשמת הורשעה על יסוד

הודאתה במסגרת הסדר טיעון, לאחר שנשמע חלק ניכר מהראיות, בארבע עבירות של סרסרות למעשי זנות לפי סעיף 199 לחוק העונשין והעבירה של החזקת מקום לשם זנות לפי סעיף 204 לחוק העונשין. הנאשמת הועסקה בשתי דירות שהופעלו לשם עיסוק בזנות בפיקוח ובהשגחה על הנשים העובדות במקום, אספה את כספי האתנן ומסרה לידי הנשים את התשלומים המשולמים להן. ככל שמי מהנשים שהועסקו במקום סירבה לעבוד עם לקוח מסוים, הייתה הנאשמת דורשת ממנה לספק לו שירותי מין כרצונו והייתה מדווחת על הסירוב לנאשמים שהדירות היו בבעלותם ובניהולם. הנאשמת אף פיקחה כי הנשים שהועסקו במקום לא תימלטה מהדירות ותצאנה רק באישור הנאשמים. הנאשמת אם חד הורית לילדה בת 6, בעלת נסיבות חיים קשות, נטלה אחריות אולם שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינה. בית המשפט הביא בחשבון את עונשם של יתר המעורבים בפרשה. על הנאשמת נגזרו **9 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה**.

טו. עפ"ג (מח' י-ם) 28344-03-20 **ששי לב נ' מדינת ישראל** (2.8.2020) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות של החזקת מקום לשם זנות, סרסרות למעשי זנות, הבאת אדם לכדי עיסוק בזנות ופרסום שירותי מין בכך שהמערער, בסיוע אשתו ואימה, הפעיל מספר בתי בושת שם העסיק נשים שסיפקו שירותי מין, משך תקופה של 6 חודשים. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר לא מבוטלים שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-24 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי וקנס. יצוין, כי בנסיבות המיוחדות של התיק, לאור היעדר עבר פלילי, הודאה, הבעת חרטה, חלוף הזמן והפגיעה הממשית בבני משפחתו ובילדיו הקטינים, וחרף היעדר הליך שיקומי, הוטלו עליו **9 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס בסך 5,000 ₪**. בית המשפט המחוזי דחה את הערעורים שהוגשו לעניין העונש.

טז. עפ"ג (מח' מרכז) 23471-09-15 **פולובינצ'יק נ' מדינת ישראל** (29.12.2015) - נאשמת הורשעה בבית משפט השלום, על יסוד הודאתה בעובדות כתב אישום מתוקן, בביצוע 12 עבירות של ניהול מקום לשם זנות ו-12 עבירות של סרסרות למעשי זנות, בכך שבין חודש 09/2009 ועד חודש 10/2010 ניהלה את בית הבושת, במרבית התקופה יחד עם אחרת, והמשיכה במעשיה חרף פשיטות משטרה רבות שהיו במקום במהלך התקופה. במסגרת הסדר הטיעון סוכם כי המאשימה תגביל את עתירתה ל- 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד 10 חודשי מאסר בפועל והשית עליה **6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס כספי בסך 500 ₪**, תוך שלא קיבל טענות בדבר סטייה מטעמי שיקום. בבית המשפט המחוזי חזרה בה המערערת מערעורה.

יז. ת"פ (שלום ת"א) 66391-07-19 **מדינת ישראל נ' סרגיי נתנזון** (24.3.2022) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של סרסרות למעשה זנות לפי סעיף 199(א) לחוק העונשין. אחרים קשרו קשר להביא נשים לידי עיסוק בזנות תוך ניצול מצוקה כלכלית ולקבל חלק מדמי האתנן שניתנו לנשים בעד מעשי הזנות. הנאשם הועסק על-ידי האחרים כפקיד במשך תקופה של 24 חודשים. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצון בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית**. בית המשפט הביא

בחשבון את הודאת הנאשם ושיתוף הפעולה עם רשויות האכיפה, היעדר עבר פלילי, מידת תובנה מצומצמת לפסול במעשים, חלוף הזמן מביצוע העבירות ועקרון אחידות הענישה ביחס ליתר המעורבים באותה פרשה. על הנאשם נגזרו **5 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס בסך 5,000 ₪.**

יח. ת"פ (שלום ת"א) 54615-11-15 **פרקליטות מחוז תל אביב נ' יצחק מאיר פריץ** (2.12.2016) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של החזקת מקום לשם זנות לפי סעיף 204 לחוק העונשין; סרסרות למעשי זנות לפי סעיף 199(א)(1) לחוק העונשין ופרסום של שירותי זנות לפי סעיף 205(ג) לחוק העונשין. במשך כחצי שנה הנאשם החזיק וניהל דירה לשם מתן שירותי זנות, עסק בסרסרות למעשי זנות ופרסום המקום לשם זנות. הנאשם קיבל נתח מדמי האתנן ודאג לכל הוצאות המקום. בית המשפט קיבל את עתירת הצדדים גזר על הנאשם **מאסר מותנה וקנס בסך 10,000 ₪.**

יט. רע"פ 4252-07 **ניר אילת נ' מדינת ישראל** (17.5.2007) - נאשם הורשע לאחר הליך הוכחות בעבירות של החזקת מקום לשם זנות וסרסרות לזנות בכך שהחל מחודש 9/2003 ועד לחודש 11/2004 החזיק וניהל מקומות לשם זנות, כאשר עד לחודש 1/2004 החזיק בדירה אחת שם ניהל מקום לשם עיסוק בזנות, וממועד זה ועד תום התקופה החזיק בשתי דירות למטרה זהה. בית משפט השלום הטיל על הנאשם **8 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס בסך 25,000 ₪.** ערעור שהגיש המערער בבית המשפט המחוזי, ובקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון, נדחו.

25. מדיניות הענישה הנהוגה בכל הנוגע לעבירות ה**לבנת הון ועבירות המס** מצביעה על מנעד ענישה רחב, תלוי נסיבות ביצוע העבירות וסכום העבירות. כך למשל:

א. רע"פ 7135/10 **יגאל חן נ' מדינת ישראל** (3.11.2010) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון במספר רב של עבירות לפי סעיפים 1220(1), 220(2), 220(4) ו-220(5) לפקודת מס הכנסה. הנאשם לא דיווח על הכנסות בסך 2,863,334 ₪ במהלך תקופה של 4 שנים. הובאו בחשבון הודאת הנאשם ושיתוף הפעולה עם החוקרים, הסרת המחדל ונסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש וגזר על הנאשם **18 חודשי מאסר** חלף 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, **מאסר מותנה וקנס בסך 50,000 ₪.** בית המשפט העליון דחה את בקשת הנאשם לרשות ערעור.

ב. רע"פ 3696/16 **מאיר שבת נ' מדינת ישראל** (27.3.2016) - נאשם וחברה שניהל הורשעו, לאחר שמיעת ראיות, ב-4 עבירות של השמטת הכנסה מתוך דו"ח שנערך לפי הפקודה לפי סעיף 1220(1) לפקודת מס הכנסה; 4 עבירות של מסירת תרשומת כוזבת בדו"ח לפי סעיף 220(2) לפקודת מס הכנסה; 4 עבירות של הכנה וקיום של פנקסי חשבונות ורישום כוזבים לפי סעיף 220(4) לפקודת מס

הכנסה; ו-4 עבירות של שימוש במרמה עורמה ותחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה. במהלך תקופה של כ-3 שנים, הנאשם העביר חשבוניות מס בסכום של 4,675,883 ₪, והגיש דוחות חלקיים בלבד, לאחר שהושמטה מהם הכנסה זו. כמו כן, כלל בספרי החשבונות הוצאות פרטיות שלו ושל בני משפחתו בסך של 150,000 ₪. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש נע **בין 18 לבין 45 חודשי מאסר**, מאסר מותנה וקנס משמעותי. בשים לב לחלוף הזמן מביצוע העבירות וממועד הגשת כתב האישום, ובשים לב לנסיבותיו האישיות והכלכליות של הנאשם, בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור הנאשם על חומרת העונש והעמיד את עונשו על 24 חודשי מאסר, חלף 30 חודשי מאסר שגזר עליו בית משפט השלום, **מאסר מותנה וקנס בסך 70,000 ₪**, חלף 100,000 ₪ שגזר בית משפט השלום. בית המשפט העליון דחה את בקשת הנאשם למתן רשות ערעור.

ג. רע"פ 3711/13 **נסיים הושיאר נ' מדינת ישראל** (16.7.2013) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בשתי עבירות של השמטת הכנסה מתוך דו"ח שנערך לפי פקודת מס הכנסה לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה; שתי עבירות של מסירת אמרה או תרשומת כוזבת בדו"ח לפי סעיף 220(2) לפקודת מס הכנסה; 5 עבירות של שימוש במרמה, עורמה ותחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה; ועבירה של ניהול פנקסי חשבונות כוזבים לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה. הנאשם ביצע את העבירות ביחס להכנסות בסך 2,760,000 ₪. לחובת הנאשם עבר פלילי הכולל 4 הרשעות קודמות בעבירות אלימות, לרבות כלפי בת זוגו; איומים; חבלה ברכוש; נהיגה פוחזת ברכב; הפרת הוראה חוקית; והחזקת סמים שלא לשימוש עצמי. בית משפט המחוזי קיבל את ערעור הנאשם על חומרת העונש, נוכח מאמציו להסרת המחבל, והעמיד את עונשו על **18 חודשי מאסר** חלף 24 חודשי מאסר, **מאסר מותנה וקנס בסך 10,000 ₪**. בית המשפט העליון דחה את בקשת הנאשם למתן רשות ערעור.

ד. ע"פ (מח' מרכז) 68297-03-18 **מאיר כהן נ' מדינת ישראל**; ע"פ (מח' מרכז) 37957-04-18 **מדינת ישראל נ' מאיר כהן** (5.2.2019) - נאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, ב-10 עבירות של שימוש במרמה, ערמה או תחבולה במטרה להתחמק ממס לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה. הנאשם הפעיל שני עסקים שלגביהם לא הודיע על עיסוקו לרשויות המס, לא ניהל ספרים ולא דיווח על הכנסותיו, בסך כולל של כ-2.7 מיליון ₪ במהלך פרק זמן של 10 שנים. יצוין כי בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה לעניין הכרעת הדין והרשיע את הנאשם ביחס להכנסות שפורטו בכתב האישום ולא הורשע בגינן במסגרת הכרעת הדין, אולם לא התערב בגזר הדין. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 8 לבין 24 חודשי מאסר** ומתחם קנס **שבין 40 לבין 100 אלף ₪**. בית המשפט הביא בחשבון היעדר עבר פלילי, היותו נשוי ואב לילדים והסרה חלקית של המחבלים, כאשר החל להסיר את המחבלים רק לאחר מתן הכרעת הדין. על הנאשם נגזרו **14 חודשי מאסר**, **מאסר מותנה וקנס בסך 45,000 ₪**.

ה. עפ"ג (מח' חי') 69298-07-20 **מדינת ישראל נ' שי זיסו שליכר** (29.10.2020) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו בשתי עבירות השמטת הכנסה לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה; ארבע עבירות

של הכנה וקיום של פנקסי חשבונות כוזבים לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה וריבוי עבירות של שימוש במרמה, עורמה ותחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה. הנאשם והחברה אותה ניהל הרוויחו הכנסות בסכום של 1,701,554 ₪ עליהן לא דיווחו, השמיטו מהדו"חות על הכנסות החברה סך כולל של כ-1,600,000 ₪ במהלך שנתיים, וכללו בספרי החברה חשבוניות פיקטיביות בסך של 397,000 ₪. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 9 לבין 18 חודשי מאסר**. הובאו בחשבון הודיית הנאשם בהזדמנות הראשונה, קשייו הכלכליים, היעדר אינדיקציה להסרת המחדלים והעובדה שהנאשם לא השתקם ולא השתלב בטיפול כלשהו. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והעמיד את עונשו של הנאשם על **10 חודשי מאסר חלף 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס בסך 30,000 ₪**.

1. עפ"ג (מח' י-ם) 37513-06-18 **מוסא רשק נ' מדינת ישראל** (9.10.2018) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של השמטת הכנסה מדו"ח לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה; מסירת אמרה או תרשומת כוזבת לפי סעיף 220(2) לפקודת מס הכנסה; אי ניהול פנקסי חשבונות לפי סעיף 216(5) לפקודת מס הכנסה (שתי עבירות); אי נוהל פנקסים לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מע"מ (שתי עבירות); וקיום פנקסי חשבונות כוזבים לפי סעיף 117(ב)(6) לחוק מע"מ (שתי עבירות). כמו כן הורשע בהכרעת דין משלימה בעבירה של מרמה, עורמה ותחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה. הנאשם הפעיל עסק למכירת טלפונים ניידים ודיווח על כך לרשות המיסים רק לאחר שנערכה לו ביקורת ניהול ספרים בעסק. הנאשם הגיש למס הכנסה דוחות שנתיים בגין שנתיים, מהם השמיט הכנסות בסך כולל של לפחות כ-460,000 ₪. כמו כן, לא דיווח על רכישות בסכום כולל של 141,200 ₪. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין שנת מאסר**. בית משפט השלום הביא בחשבון את הודאתו של הנאשם, היעדר עבר פלילי ואי הסרת המחדל. על הנאשם נגזרו **5 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים וקנס בסך 15,000 ₪**. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש.

2. עפ"ג (מח' י-ם) 10063-09-17 **אהוד כהן נ' מדינת ישראל** (1.5.2018) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בחמש עבירות של מרמה, עורמה או תחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה; ארבע עבירות של השמטת הכנסות מדו"ח לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה; חמש עבירות של אי ניהול פנקסי חשבונות לפי סעיף 216(5) לפקודת מס הכנסה; וחמש עבירות לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מע"מ. הנאשם נמנע מלדווח על הכנסות בסכום של 400,000 ₪ במשך תקופה של 5 שנות מס. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 6 לבין 18 חודשי מאסר** וכי מתחם הקנס נע **בין 20,000 ₪ לבין 100,000 ₪**. בית משפט השלום הביא בחשבון את הודאת הנאשם, הרקע לביצוע העבירה שכלל מצוקה כלכלית בשל חובות כספיים, הפגיעה במשפחתו של הנאשם בפרט על רקע הבעיות הרפואיות מהן סובל, ההסכמות עם רשויות המס בנוגע לפירעון החוב, עברו הפלילי הישן והעובדה ריצה עונש מאסר. על הנאשם נגזרו **6 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בסך 22,000 ₪**. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש.

ח. ע"פ (מח' ת"א) 2450-09-17 **יצחק סוויד נ' מדינת ישראל** (30.1.2018) - נאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בשתי עבירות של השמטת הכנסה מתוך דו"ח לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה ושבע עבירות של שימוש במרמה, עורמה ותחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה. הנאשם הסתיר מרשויות המס הכנסות בסך ₪ 2,467,602 לאורך 9 שנים. בית המשפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 12 לבין 24 חודשי מאסר** ומתחם הקנס נע **בין 30 לבין 150 אלף ₪**. בית המשפט הביא בחשבון היעדר עבר פלילי לנאשם, הסרת המחדל על ידו וגילו (בן 68). בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור הנאשם על חומרת העונש והעמיד את עונשו של הנאשם על **12 חודשי מאסר** חלף 16 חודשי מאסר, **מאסר מותנה וקנס בסך 70,000 ₪**.

ט. ע"פ (מח' חי') 25031-02-13 **נסים הושיאר נ' מדינת ישראל** (9.5.2013) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בשתי עבירות של השמטת הכנסה מתוך דו"ח שנערך לפי פקודת מס הכנסה לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה; שתי עבירות של מסירת אמרה או תרשומת כוזבת בדו"ח לפי סעיף 220(2) לפקודת מס הכנסה; 5 עבירות של שימוש במרמה, עורמה ותחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה; ועבירה של ניהול פנקסי חשבונות כוזבים לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה. הנאשם ביצע את העבירות בהיקף של מיליוני שקלים במהלך חמש שנים. על הנאשם נגזרו **24 חודשי מאסר, מאסר מותנה וקנס בסך 10,000 ₪**.

י. ע"פ 6182/20 **פרדי גד פיטוסי נ' מדינת ישראל** (21.7.2021) - נאשם הורשע בבית המשפט המחוזי בתל אביב, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות מס ובעבירות לפי סעיפים 3(א) ו-3(ב) לחוק איסור הלבנת הון. הנאשם ונאשמים נוספים ניכו חשבוניות פיקטיביות ומזויפות שהוצאו כביכול עבור פעולות שיווק עבור חברה אותה ניהל בסך כולל של לכל הפחות 730,000 ₪. בנוסף, הנאשם ונאשם נוסף הוציאו שיקים לפקודת ספקים ופרטו את השיקים באמצעות צ'יינג' והתמורה הוחזרה להם במזומן. נקבע מתחם עונש הולם **שבין 5 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר**. הנאשם לא נטל אחריות ולא הסיר את המחדל. לחובתו 3 הרשעות קודמות בעבירות סמים, שימוש בדרכון מזויף והפרת הוראה חוקית, וכן בעבירות מס. נגזרו **7 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסרים מותנים וקנס בסך 25,000 ₪**. הנאשם חזר בו מערעורו בהמלצת בית המשפט העליון.

26. מכל המקובץ, באתי למסקנה כי **מתחם העונש ההולם ביחס לנאשמת 1 נע בין 7 לבין 24 חודשי מאסר בפועל**; ובעניינה **של הנאשמת 2 מתחם העונש ההולם נע בין 14 לבין 28 חודשי מאסר בפועל**. כמו כן, נדרשת ענישה כלכלית וענישה מרתיעה צופה פני העתיד.

קביעת העונש המתאים לכל אחת מהנאשמות

27. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשעה כל אחת מהנאשמות, יש לקבוע את העונש

המתאים לכל אחת מהן, בהתאם לסעיף 40יא לחוק העונשין. בגזירת העונש המתאים לנאשמות שלפניי יש מקום להתחשב בנסיבותיהן האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. נסיבות אלה נלמדות, בין היתר, מן האמור בתסקירי שירות המבחן, טיעוני הצדדים לעונש, עברן הפלילי (או היעדרו), דבריהן בבית המשפט ומכלול הראיות שהוצגו בבית המשפט. בדרך זו חידד תיקון 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם והמובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (5.5.2009)).

שיקולי הרתעת היחיד והרבים

28. לחובת כל אחת מהנאשמות נזקפות חומרת העבירות שביצעה ומדיניות הענישה עליה עמדתי לעיל. בהקשר זה יש לתן להביא בחשבון בקביעת הענישה את הצורך בהרתעת היחיד והרבים (סע' 40 ו-40ז לחוק העונשין), בעיקר נוכח כיעורן של עבירות המוסר שביצעו הנאשמות, ובכללן סרסרות למעשה זנות והחזקת מקום לשם זנות, שיש בהן ניצול חולשתן ומצבן הכלכלי והחברתי הקשה של נשים צעירות, המבקשות לפרנס עצמן. תופעה זו פוגעת פגיעה קשה באותן נשים (לעתים גם גברים), בגופן, בכבודן, ובהוויתן כבני אדם. תופעה זו היא כתם אפל המכתים את הרוח והערכים עליהם בנויה החברה הישראלית, ואשר עליהם מושתת המשטר הדמוקרטי במדינה (ע"פ 10489/06 **יצחק עופר נ' מדינת ישראל** (14.1.2010)).

29. בנוסף לכך, הורשעו הנאשמות גם בביצוע עבירות כלכליות, ובכללן עבירות מס והלבנת הון, אשר יש מקום לקבוע ענישה מרתיעה אף בעניינן לבדן. מדובר בעבירות שעל פי טבען בבסיסן תכנון ותחכום, אך גילויין קשה נוכח הקלות היחסית לבצען, תוך גרימת נזק למשק, לכלכלה ולציבור בכללותו ובמגוון היבטים חברתיים הנוגעים לנטל תשלום המיסים. ואכן, נקבע לא אחת כי נוכח החומרה היתרה המאפיינת את עבירות המס, יש ליתן משקל בכורה לשיקולי ההרתעה, תוך העדפתם על נסיבותיו האישיות של הנאשם (ראו למשל: רע"פ 2478/21 **קאיד זיאדנה נ' מדינת ישראל - רשות המיסים** (9.5.2021); רע"פ 9004/18 **יצחקי נ' מדינת ישראל** (31.12.2018); רע"פ 5308/18 **נאסר ג'בארין נ' מדינת ישראל אגף המכס והמע"מ** (18.07.2018); רע"פ 977/13 **משהאודיזי נ' מדינת ישראל** (20.2.2013); רע"פ 3998/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (28.6.2015); ע"פ 5783/12 **גלם ואח' נ' מדינת ישראל** (11.9.2014); רע"פ 7135/10 **חן נ' מדינת ישראל** (3.11.2010)).

הנאשמת 1

תסקיר שירות המבחן

30. ביום 19.6.2022 הוגש **תסקיר** מאת שירות המבחן בעניינה של נאשמת 1. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת 1 השיבה לשאלות באופן מצומצם וחסום בדרך שהקשתה על התפתחות השיחה והתעמקות

באורחות חייה. היא נטתה למתן תשובות קונקרטיים ולקוניות וניכר כי נמנעה מלשתף באופן פתוח בקשייה והתמודדויותיה, תוך שנטתה להשמיט באופן מגמתי חלקים משמעותיים מעברה. על פי התסקיר, כך נכון למועדו, הנאשמת 1 בת 37, רווקה ואם לילד בן 11 המתגורר עמה, עובדת מזה כשנה כמוכרת ומתדלקת בתחנת דלק. מהתסקיר עולה כי הנאשמת 1 אומצה בהיותה בת 3 חודשים ולאורך השנים חוותה דחייה מצד הוריה, אשר העדיפו את ילדיהם הביולוגים. על רקע האמור, עזבה הנאשמת 1 את הבית לפנימייה בהיותה בת 13, ומאז אינה מקיימת כל קשר עם הוריה המאמצים. הנאשמת 1 השלימה 12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות. בהיותה בת 18 פתחה את תיק האימוץ ולמדה כי אימה הביולוגית נפטרה ואביה מרצה מאסר ממושך, עמו לא יצרה קשר מעולם. הנאשמת 1 התגיסה לצה"ל, שירתה כפקידה והוכרה כחיילת בודדה, אך התקשתה להסתגל ולאחר כחצי שנה ערקה למשך שנה, ובעקבות כך ריצתה מאסר בכלא הצבאי ושחררה מהשירות.

עם שחרורה מהצבא, החלה הנאשמת 1 לעבוד בעבודות שונות (מלצרית, פקידה, שמרטפית) באופן לא יציב, ובמקביל עסקה בזנות. הנאשמת 1 שיתפה בצמצום על אודות פרק זה בחייה.

לאחר לידת בנה של הנאשמת 1, במהלך קשר זוגי שקיימה בעבר, נותק הקשר בינה לבין אבי בנה. בשנת 2013 עלו חשדות נגד הנאשמת 1 בגין הזנחה של בנה ולאחר התערבות גורמי הרווחה הוא נמסר למשפחת אומנה. לאחר שנה, במהלכה נפגשה עם בנה במרכז קשר וגילתה אחריות לקשר עמו, חזר בנה להתגורר עמה. לדבריה, מזה מספר שנים, גורמי הרווחה אינם מעורבים במצבה, והיא לא חשה צורך בכך. הנאשמת 1 תיארה קשר קרוב וחזק עם בנה, אשר מתפקד באופן תקין בבית הספר.

הנאשמת 1 תיארה מערכת יחסים ממושכת עם אישה, ותיארה כי בת הזוג היא שהובילה להסתבכותה הנוכחית.

צוין כי לחובת הנאשמת 1 הרשעה קודמת משנת 2020 בגין שורה של עבירות מתחום הזנות במהלך השנים 2014-2016, והיא נדונה ל-3 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, התחייבות וקנס. שירות המבחן התייחס לתסקירים שהוגשו בעניינה במסגרת אותו הליך. נמסר כי במסגרת ההליך הפלילי הקודם הומלץ לנאשמת 1 להשתלב בפרויקט "סלעית", המסייע לנשים הנמצאות במעגל הזנות ותעשיית המין, אך לאחר מתן גזר הדין הפסיקה הנאשמת 1 את הטיפול בסלעית מיוזמתה.

במפגש עם שירות המבחן התייחסה הנאשמת 1 לתהליך שהחלה ב"סלעית", ומסרה כי ביקשה אז לקדם את ההליך המשפטי ותוצאותיו, אך בפועל התקשתה להיעזר בשיחות ולהביא עצמה באופן מלא. צוין כי באותה עת עלו עמדותיה של הנאשמת 1 כלפי עיסוק בזנות ובסרסרות, והדגישה כי חברותיה עבדו עמה בזנות, וכולן ראו בכך דרך לגיטימית להפקת רווחים.

בהתייחסותה לעבירות מושא ההליך המשפטי הנוכחי, הנאשמת 1 הודתה בביצוען באופן קונקרטי, אולם

שירות המבחן התרשם כי היא התקשתה להתייחס למשמעות האישומים העומדים כנגדה, נטתה לתת לגיטימיות לעיסוק בזנות ובסרסרות. הנאשמת 1 צמצמה את חלקה בעבירות ותיארה אותו כחלק מינורי, צמצמה את התקופה שבה הפעילה את העסק ומסרה כי בפועל עבדה במקום חודש ולא חצי שנה. שירות המבחן התרשם מקשייה להתייחס למניעים להתנהלותה ולהסתבכותה החוזרת בעבירה דומה.

שירות המבחן התרשם כי לאורך השנים התנהלה הנאשמת 1 באופן הישרדותי, שהוביל אותה מגיל צעיר להתחבר לחברה בעייתית, שלתקופה פנתה לעבוד בתחום הזנות, ללא גורמי תמיכה מיטיבים או עורף משפחתי כלשהו. שירות המבחן התרשם מהנאשמת 1 כאישה בעלת כוחות ויכולות, אינטליגנטית, שניכר כי לאורך השנים ולנוכח מצבי מצוקה אימצה דפוסים שוליים, דפוסי מרמה והסתרה. הנאשמת 1 השיבה לשאלות שירות המבחן באופן מנותק רגשית, מצומצם וניכר כי התקשתה לבחון את חומרת מעשיה ומשמעותם, ולגלות אמפתיה לנשים שעבדו במקום. הנאשמת 1 חזרה על עמדותיה מהעבר התופסות את העיסוק בזנות כלגיטימי והתקשתה לראות את הפסול שבהשגת רווחים מנשים שהועסקו בזנות. שירות המבחן העריך כי העמדות בהן מחזיקה הנאשמת 1 כמו גם התנהלותה לאורך השנים קשורים למנגנוני הגנה שהתפתחו לנוכח אופי גדילתה.

שירות המבחן הביא בחשבון את גורמי הסיכון בעניינה של הנאשמת 1, ובהם חומרת העבירות, הימשכותן והיקפן, קשייה להצביע על הפסול במעשיה ולבחון אותם; קשייה לגלות אמפתיה לנשים שהועסקו בעסק או לראות בהן נפגעות; היותה אם חד הורית נעדרת עורף משפחתי או גורמי תמיכה מיטיבים בסביבתה; קיומם של משקעים מילדות קשה ולא מעובדת והתמודדות עימם בהדחקה וניתוק; קשייה להכיר באחריותה המלאה לביצוע העבירות ונטייתה לצמצם את חלקה בעבירות ולראות את הדפוסים העומדים ברקע להם, אשר מביאים להסתבכויות חוזרות בתחום; העובדה שלא נעזרה בגורמי טיפול שהוצעו. כגורמי סיכוי הובאו בחשבון כוחותיה וכישוריה שנותבו לאורך השנים במישורים מכשילים; האחריות שמגלה בטיפול בבנה ודיווחיה אודות ניתוק קשרים בעיתיים.

על פי התסקיר, לאורך האבחון, הנאשמת 1 התקשתה להתבונן באופן ביקורתי אודות דפוסייה ובחירותיה, אולם לצד אלו ביטאה רצון להשתלב בטיפול במסגרת שירות המבחן, או לחלופין ביטאה נכונות להשתלב שוב בטיפול במסגרת "סלעית". ברם, שירות המבחן התרשם כי הנאשמת 1 מתקשה להתייחס ככלל לדפוסים או קשיים בחייה הזקוקים להתייחסות או שינוי וכי הנכונות שביטאה קשורה למוטיבציה חיצונית בלבד, ולא מתוך רצון כן ואותנטי לערוך התבוננות על אודות בחירותיה והתנהלותה, כמו גם להעמיק בקשיים עימם היא מתמודדת לאורך השנים.

נוכח כל האמור, שירות המבחן לא מצא כי הנאשמת 1 בשלה ובעלת מוטיבציה להיעזר בהליך טיפולי, ולפיכך לא בא בהמלצה שיקומית. שירות המבחן המליץ על הטלת ענישה קונקרטי ומרתיעה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות - נאשמת 1

31. הנאשמת 1, ילידת שנת 1985, רווקה ואם לילד בן 12.

32. לחובת הנאשמת 1 יש לזקוף הרשעתה הקודמת בעבירות מוסר דומות. מעיון בגיליון הרישום הפלילי של הנאשמת 1 (סומן **1/ת**), עולה כי היא הורשעה בעברה, על יסוד הודאתה בשני כתבי אישום מתוקנים שצורפו זה לזה, בעבירות של מטרד על-ידי העוסקים בזנות (4 עבירות), החזקת מקום לשם זנות (4 עבירות), סיוע לחי על רווחי אדם העוסק בזנות (3 עבירות) והפרת הוראה חוקית. ביום 16.9.2020 נגזר על הנאשמת 1 בבית המשפט השלום בתל-אביב, עונש שכלל מאסר בפועל למשך 3 חודשים לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה למשך 5 חודשים, קנס בסך ₪ 1,000 והתחייבות להימנע מעבירה בסך ₪ 5,000.

עם זאת, יש להדגיש כי המעשים שבגינם נותנת הנאשמת 1 את הדין במסגרת ההליך שלפני בוצעו על ידה טרם הגשת כתב האישום במסגרת אותו הליך (**2/ת** ו-**3/ת**). כפי העולה מכתב האישום המתוקן במסגרת הליך זה, העבירות בהן הורשעה הנאשמת 1 בוצעו בין התאריכים 1.9.2017-21.3.2017 ואילו המעשים מושא כתבי האישום הקודמים בגינם הורשעה הוגשו במהלך החודש יוני 2018 וינואר 2019, וזאת בגין עבירות שבוצעו במהלך השנים 2014-2016. ניתן להיווכח מהרשעתה הקודמת כי הנאשמת 1 ביצעה עבירות מתחום הזנות במשך תקופה לא מבוטלת, אף קודם למעשים המיוחסים לה במסגרת הליך זה, אולם לא ניתן להסיק על השפעת ההליך הפלילי הקודם, בכל הנוגע להרתעת הנאשמת 1, ביחס למעשים שבגינם הורשעה במסגרת ההליך הנוכחי. מכלל הנתונים שהובאו בפני, מאז הגשת כתב האישום כנגד הנאשמת 1, במסגרת ההליך שהורשעה בעברה, לא נפתחו נגדה הליכים נוספים.

33. לא נמסר על מאמצים מצד הנאשמת 1 לתיקון תוצאות מעשי העבירות שביצעה, אם בדרך של פיצוי אותן נשים שהועסקו בבית הבושת ואם בדרך של הסרת מחדל תשלומי המס.

34. לזכות הנאשמת 1 הבאתי בחשבון את הודאתה במיוחס לה בכתב האישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, ובדרך זו חסכה זמן שיפוטי יקר, ובעיקר את הצורך בשמיעת עדותן של אותן נשים שעסקו בזנות בבית הבושת.

35. הבאתי בחשבון את נסיבות חייה המורכבות והקשות של הנאשמת 1, כפי שעלה מתסקיר שירות המבחן בהליך זה, ומתסקירים שהוגשו בעניינה בהליך קודם (**1/נ** ו-**2/נ**) ומדברי בא כוחה בבית המשפט. מתסקיר שירות המבחן עולה כי לנסיבות אלה הייתה השפעה על ביצוע העבירות שכן אלו הובילו אותה לעיסוק בזנות בעצמה בעברה ולביצוע העבירות בהמשך. הנאשמת 1 נטלה אחריות ועושה מאמצים לחזור למוטב, ולפרנס עצמה ואת משפחתה בעבודות נורמטיביות.

36. הבאתי בחשבון כי לנאשמת 1 בן יחיד כבן 12, הסמוך על שולחנה, בהיותה אם יחידנית, כאשר אביו של בנה אינו בקשר עמם. בנסיבות אלה, הבאתי בחשבון את פגיעת העונש בנאשמת 1 ובעיקר בבנה הצעיר, אותו היא מגדלת בגפה. מטבע הדברים, קטינים אשר מי מהוריהם מרצה עונש מאסר נאלצים להתמודד עם קשיים רבים הכרוכים בכך. משנה תוקף יש לדברים כאשר מדובר בהורה יחידני ובהינתן השינוי הדרמטי שחל ביחסיה

של הנאשמת 1 ובנה במהלך השנים, כפי שעלה בתסקיר שירות המבחן והובא לעיל. משכך, קיים חשש מפני השלכות קשות וטראומטיות שיגרמו לבנה של הנאשמת 1 בשל הניתוק מאמו, ככל שתידרש לרצות עונש מאסר מאחורי סורג וברית, והוא יאלץ לשהות במשפחות אומנה או במסגרות אחרות, ועל בית המשפט להביא זאת בכלל חשבון בעיקר על רקע התלאות שאף הוא חווה בחייו, כפי שנזכר בתסקיר שירות המבחן.

37. הבאתי בחשבון גם את חלוף הזמן מביצוע העבירות, אשר מאז סיום ביצוען חלפו קרוב ל-6 שנים, מבלי שנפתחו מאז תיקים נוספים כנגד הנאשמת 1.

38. ביום 2.8.2023 התקבלה חוות דעת עדכנית מטעם הממונה על עבודות השירות בקשר לנאשמת 1, לפיה היא נמצאה מתאימה לביצוע עבודות שירות. צוין כי הנאשמת 1 הבינה את תנאי העסקה הקפדניים ונתנה הסכמתה.

הנאשמת 2

תסקירי שירות המבחן

39. ביום 20.6.2022 הוגש **תסקיר** מאת שירות המבחן בעניינה של הנאשמת 2. לפי התסקיר, נכון למועד עריכתו, הנאשמת 2 בת 29, מתגוררת עם בת זוגה ושלושת ילדיה של בת זוגה, אך היא נמנעה מלהעמיק בקשר הזוגי. נכון למועד עריכת התסקיר, הנאשמת 2 הייתה בחודש השישי להריונה, וסבלה מבעיות רפואיות, שהקשו על תפקודה היומיומי ובשל כך לא עבדה מאז כניסתה להריון.

הנאשמת 2 הינה בת יחידה להורים שהתגרשו כשהייתה כבת שנתיים. הנאשמת 2 השלימה 12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות, לאחר מכן שירתה בצה"ל בתפקיד פקידותי והשתחררה כחצי שנה לפני מועד השחרור המקורי בשל פציעה במהלך שירותה. כאשר הייתה הנאשמת 2 כבת 20 גילו הוריה על נטייתה המינית וניתקו עמה קשר. באותה עת, בהיותה חסרת עורף משפחתי, ניסתה להסתדר באופן עצמאי והכירה נשים שעבדו בזנות, אשר הציעו לה לעבוד כפקידה בבית בושט, והיא הסכימה לכך מבלי להעמיק בהשלכות מעשיה. צוין כי לאחרונה התחדש הקשר בין הנאשמת 2 לבין הוריה, כקשר קרוב, כשהוריה מהווים עבורה מקור תמיכה משמעותי, הן סביב הריונה והן סביב ההליך המשפטי.

הנאשמת 2 מסרה כי מיום מעצרה בהליך זה, היא ניתקה את קשריה השוליים ולמדה טכנאות ציפורניים, מקצוע שבו עסקה במשך כשנתיים.

צוין כי הנאשמת 2 נעדרת הרשעות קודמות, ומלבד העבירות נשוא תיק זה לא נפתחו נגדה מב"דים נוספים.

הנאשמת 2 מסרה כי יש לה היכרות מצומצמת עם הנאשמת 1, והשתיים עבדו יחד בבית הבושת לתקופה קצרה, כשהנאשמת 2 החליפה את הנאשמת 1 בתפקידה הניהולי לאחר מספר חודשים, וכיום לא מתקיים ביניהן כל קשר.

הנאשמת 2 התבקשה לתן התייחסותה לעבירות בהן הורשעה, ומסרה כי הן בוצעו על רקע מחסור בכסף וצורך במקום עבודה, כשחברות שהכירה באותה עת ועבדו בזנות, הציעו לה לעבוד כפקידה בבית הבושת. הנאשמת 2 מסרה כי לא העמיקה בהשלכות מעשיה, בסביבת העבודה ובמהותה, והתייחסה באותה עת לבית הבושת כמקום עבודה נורמטיבי. לדבריה, סידור העבודה היה נוח עבורה, שכן הרוויחה סכום כסף גבוה לפרנסתה, בהיותה צעירה וחסרת תמיכה. אשר לעבירות המרמה, שיתפה הנאשמת 2 כי פעלה בהתאם להוראות המנהל שהיה אחראי עליה, והנחה אותה כיצד להתנהל בתחום הכלכלי. לדבריה, ידעה שפעלה באופן בלתי חוקי אך גם בתחום זה לא העמיקה בהשלכות מעשיה לטווח הרחוק.

שירות המבחן התרשם כי הנאשמת 2 התייחסה באופן מצומצם ומרוחק להתנהלותה באותה העת והתקשתה להעמיק בנסיבות שהובילו אותה לפעול כפי שפעלה. עם זאת, הנאשמת 2 הביעה חרטה על אופן התנהלותה כשתיארה שכיום מתמודדת עם תחושות אשם ורצון להשתלב בטיפול על מנת לעבד את החוויות שעברה באותה עת.

שירות המבחן התרשם מהתייחסות מצומצמת מצדה של הנאשמת 2 למעורבותה הפלילית, קשייה להתייחס לנסיבות שהובילו אותה לפעול כן באותה תקופה ומכך שהתמקדה בהצגת פסאדה חיובית ומתפקדת בפניו. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת 2 ממוקדת בהריונה, באופן שהקשה עליה להעמיק בשיחה עם שירות המבחן במעורבותה העבריינית, ונראה היה כי היא מנותקת באופן רגשי ממעשיה ומעולם הזנות ומהקשיים עמם התמודדה באותה תקופה. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת התקשתה לחוש אמפתיה כלפי הנשים אותן ניהלה בעבודתן בזנות, והתייחסה לכך רק בדיעבד בשיחה בשירות המבחן.

צוין כי הנאשמת 2 חוותה לאורך חייה תחושת דחייה מצד משפחתה, חוסר קבלה והיעדר שייכות. הנאשמת 2 ניהלה אורח חיים בלתי יציב, התקשתה לפרט אודות מצבה לאורך תקופה ארוכה בה נדרשה לכלכל את עצמה ולנהל אורח חיים עצמאי, הסתובבה בחברה שולית ופעלה בדרכים שוליות ומרמטיות על מנת להשיג את מטרותיה. שירות המבחן התרשם מניתוק רגשי, היעדר הכרה בחומרת העבירות, לרבות הפגיעה בנשים שעסקו בזנות.

כגורמי סיכון, שקל שירות המבחן את אופי העבירות, קיומן של עמדות סלקטיביות כלפי החוק, אשר אפשרו התנהלות שולית ממושכת המיועדת להשגת הרווח שבמעשיה; מתן לגיטימציה לעיסוק וניצול נשים לצרכי זנות; התמודדות הנאשמת 2 עם סיטואציות קונפליקטואליות סביב נטייתה המינית והמשבר הרגשי סביב ניתוק הקשר עם הוריה; בחירתה בדרך שולית להתמודדות עם קשייה; האופן שבו פעלה ללא חשיבה מעמיקה על השלכות מעשיה וקשייה להעמיק בנסיבות הסתבכותה הנוכחית.

כגורמי סיכוי, שירות המבחן הביא בחשבון את שאיפותיה של הנאשמת 2 לנהל אורח חיים תקין; היעדר הרשעות קודמות; חלופה הזמן מביצוע העבירות ללא שנפתחו נגדה תיקי מב"ד נוספים; והתרשמותו כי הליך המעצר וההתנהלות סביב תיק זה היו גורם מרתיע ומציב גבול עבורה.

נוכח כל האמור, ובשל הבעת נכונותה המילולית של הנאשמת 2 להשתלב בטיפול, נשקלה האפשרות להמליץ על ענישה שיקומית. אולם, חרף ניסיונות לפתח עמה שיח על השלכות מעשיה, המניעים הרגשיים בבסיס התנהגותה בעבירה ובנסיבות שהובילו אותה למעורבותה העבריינית, ובהיעדר פתיחות לשוחח ולהעמיק בהשלכות מעשיה, נמסר כי לא נוצר פתח להמשך קשר עם שירות המבחן, ועל כן שירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית בעניינה של הנאשמת 2.

בשל העובדה שהנאשמת 2 נעדרת הרשעות קודמות, חלופה הזמן מביצוע העבירות ללא תיקי מב"ד חדשים ומועד לידתה הקרב, המליץ שירות המבחן על עונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

40. ביום 20.11.2022, בעקבות הפניית הנאשמת 2 פעם נוספת לשירות המבחן, לשם בחינת השתלבותה במסגרת שיקומית, לאחר שהביעה רצונה לכך, התקבל תסקיר נוסף בעניינה. נמסר כי הנאשמת 2 ילדה את בנותיה התאומות בחודש ספטמבר 2022. הנאשמת 2 שיתפה על אודות קשייה וחששותיה מפני קבלת גזר דין וחרדה מפני השפעתו על בנותיה הפעוטות והקשר שלה עמן. הנאשמת 2 מסרה כי העיסוק בהליך הפלילי מציף אותה בזיכרונות המעיקים עליה מתקופת עבודתה בבית הבושת, אותם לא שיתפה בפגישות הקודמות בשירות המבחן מפני שהתביישה וחששה מתגובה שיפוטית. הנאשמת 2 מסרה כי בטרם החלה בעבודתה כפקידה בבית הבושת, עסקה בעצמה בזנות וראתה את ההצעה לעבוד בעבודה פקידותית במקום כדרך מילוט לעיסוק בזנות, מבלי לשקול את השלכות מעשיה ולהעמיק בעובדה כי מתוקף עבודתה עברה על החוק. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת 2 התקשתה להעמיק ולשתף בדבר תקופה זו, אך כן התרשם כי בעיתוי הנוכחי היא מסוגלת ומעוניינת יותר מבעבר לשתף אודותיה והביעה רצון ונכונות להשתלב בטיפול ייעודי לשורדות זנות. שירות המבחן הפנה את נאשמת 2 ל"סלעית", שהינה תכנית המעניקה מענה וסיוע לנשים אשר נמצאות או היו חלק ממעגל הזנות ותעשיית המין (נמסר כי קיימת רשימת המתנה).

שירות המבחן מסר כי נוכח התרשמותו מנכונות הנאשמת 2 להשתלב בטיפול על מנת לעבד חוויותיה ולהעמיק בנסיבות העבירה, וכן להפחית את הסיכון להישנות מעורבות שולית בעניינה, כמו גם שיתוף הפעולה מצדה עם שירות המבחן, הרי שהתגבשה ההמלצה להעמדתה בצו מבחן למשך שנה. באשר לענישה קונקרטי, שב שירות המבחן על המלצתו לעונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות, אשר יחזק את כוחותיה החיוביים ויאפשר השתלבותה בטיפול התואם את צרכיה. שירות המבחן העריך כי ענישה זו תיתן ביטוי לחומרת מעשיה של הנאשמת 2, תאפשר המשך תפקודה התקין ותחזק את השתלבותה בניהול אורח חיים נורמטיבי.

41. ביום 11.12.2022 הוגש תסקיר נוסף מאת שירות המבחן, בעקבות הריאיון שנערך לנאשמת 2 בסלעית. נמצא כי הנאשמת 2 נמצאה מתאימה לטיפול במסגרת "סלעית". צוין כי גורמי הטיפול התרשמו כי יש צורך

לשלב את הנאשמת 2 בטיפול אינטנסיבי ב"מרכז יום" ביחידה, מדי יום, למשך כשישה חודשים. צוין כי במסגרת מרכז היום מקבלות המטופלות מעטפת טיפולית - שיקומית ייעודית לנשים שורדות זנות. בשל המורכבות בה נמצאת הנאשמת 2, כאשר ברקע לידתה הטרייה והימצאותה בחופשת לידה, וכאשר נאסר על הכנסת פעוטות וילדים למסגרת הטיפולית, הוחלט לאפשר לה להשתלב בטיפול זה באופן מצומצם למשך שלושה ימים בשבוע בלבד. צוין כי הנאשמת 2 הביעה תחילה הסתייגותה משילוב בטיפול אינטנסיבי שכזה, כשהעלתה חשש פן לא תוכל להתחייב לו בשל היותה אם טרייה, הנזקקת לטיפול צמוד בבנותיה הפעוטות וביקשה להתחשב במצבה. עם זאת, הביעה לבסוף הסכמה מילולית ונכונות להתארגן לשם כך.

שירות המבחן ציין כי הוא רואה חשיבות רבה בהשתלבות הנאשמת 2 בטיפול ייעודי בתחום התואם את צרכיה, כדי לסייע בהליך שיקומה ולצמצם מעורבות שולית מצדה בעתיד. שירות המבחן שב על המלצתו להטיל על הנאשמת 2 צו מבחן למשך שנה, שבמסגרתו ימשיך לגייס ולדרבן אותה לשילוב בטיפול, וילווה אותה בהליך השיקום במסגרת "סלעית". עוד הומלץ על ענישה קונקרטיית בדרך של מאסר בעבודות שירות, באופן שיאפשר השתלבותה בטיפול וכן ייתן ביטוי לחומרת מעשיה. הומלץ לדחות את תחילת ריצוי עבודות השירות בשישה חודשים, לצורך השתלבות הנאשמת 2 בטיפול.

42. ביום 15.3.2023 הגיש שירות המבחן תסקיר נוסף מטעמו. נמסר כי ביום 8.1.2023 זומנה הנאשמת 2 לוועדת קבלה ב"סלעית", בהשתתפות גורמי הטיפול ונציגי שירות המבחן, שבמסגרתה דנו במורכבות מצבה, נוכח אופי העבירות, מצבה המשפחתי כאם טרייה ובהיותה שורדת זנות בעצמה. הנאשמת 2 הביעה מחויבות להתמיד בהגעתה לטיפול ולהתארגן בהתאם, ועל כן הוחלט לקבלה ב"מרכז יום", החל מיום 19.3.2023. צוין כי גורמי הטיפול מסרו שהנאשמת 2 שיתפה פעולה לאורך כל הליך האבחון, יזמה שיחות, ביררה מצבה לפגישות כנדרש ממנה, והתרשמו ממוטיבציה גבוהה ונכונות לטיפול ושיתוף פעולה. שירות המבחן שב על המלצותיו לשלב את הנאשמת 2 בטיפול ולהטיל עליה מאסר בדרך של עבודות שירות וצו מבחן למשך שנה.

43. ביום 24.5.2023 התקבל תסקיר נוסף (ואחרון) מאת שירות המבחן. נמסר כי מאז התסקיר הקודם, שירות המבחן עמד בקשר עם הנאשמת 2, אשר שיתפה בדבר שילובה ב"סלעית" וכי היא מרגישה שמצליחה להיתרם מהטיפול, לשתף בעברה, להעמיק בבחירותיה עת לקחה חלק בעולם הזנות והביעה רצון להמשיך בטיפול. בצד זאת, הנאשמת 2 שיתפה בקשיים עמם מתמודדת, כאם לשתי בנות בנות 7 חודשים, וכי היא עורכת מאמצים לשם כך ונעזרת בהוריה, בת זוגה וחברותיה. הנאשמת 2 מסרה כי בשלב זה אין באפשרותה לשלב תעסוקה בצד הטיפול, והביעה רצון להמשיך בהליך השיקום התעסוקתי עם סיום הטיפול במסגרת "מרכז היום" ב"סלעית", באופן המדגיש את רצונה וכוחותיה לשינוי במצבה.

משיחה של שירות המבחן עם גורמי הטיפול ב"סלעית" עלה כי הנאשמת 2 החלה את הטיפול במסגרתם ביום 19.3.2023 והיא מתמידה בהגעתה ומשתפת פעולה. הנאשמת 2 לוקחת חלק בטיפול קבוצתי ובטיפול פרטני ומצליחה ליצור קשרים עם מטופלות אחרות, עם גורמי הטיפול ולהשתתף באופן פעיל תוך התייחסות לתכני הטיפול. צוין כי נוכח מורכבות במצבה של הנאשמת 2 הטיפול בה עשוי להתארך עד לחודש אוקטובר 2023.

בסיכומם של דברים, שירות המבחן הדגיש את החשיבות הרבה להמשך שילובה של הנאשמת 2 בטיפול ייעודי התואם את צרכיה, חרף התמודדותיה עם קשיים מרובים. צוינה הערכת שירות המבחן, לפיה הטלת ענישה בדרך של מאסר בבית הכלא תוביל לרגסיה במצבה של הנאשמת 2 וקטיעת הישגיה בהליך השיקומי אותו עוברת. שירות המבחן שב אפוא על המלצתו למאסר בעבודות שירות, באופן שיאפשר השתלבות הנאשמת 2 בטיפול וייתן ביטוי לחומרת מעשיה. כמו כן, הומלץ לדחות את תחילת עבודות השירות עד לסוף חודש אוקטובר 2023, עד אז צפויה הנאשמת 2 לסיים את השתתפותה בהליך הטיפול ב"מרכז היום".

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות - נאשמת 2

44. הנאשמת 2, ילידת שנת 1993, רווקה המצויה בזוגיות עם בת זוגה, ואם לתאומות בנות 10 חודשים.
45. הנאשמת 2 נעדרת הרשעות קודמות, ולא נמסר על פתיחת תיקים נוספים בעניינה.
46. לא נמסר על מאמצים מצד הנאשמת 2 לתיקון תוצאות מעשי העבירות שביצעה, אם בדרך של פיצוי אותן נשים שהועסקו בבית הבושת ואם בדרך של הסרת מחדל תשלומי המס.
47. לזכות הנאשמת 2 הבאתי בחשבון את הודאתה במיוחס לה בכתב האישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, ובדרך זו חסכה זמן שיפוטי יקר, ובעיקר את הצורך בשמיעת עדותן של אותן נשים שעסקו בזנות בבית הבושת.
48. הנאשמת 2 הביעה חרטה וצער על מעשיה, וביקשה כי יסולח לה.
49. הבאתי בחשבון את נסיבות חייה המורכבות והקשות של הנאשמת 2, כפי שעלה מתסקירי שירות המבחן בהליך זה, ומדברי בא כוחה בבית המשפט. מתסקירי שירות המבחן עולה כי לנסיבות אלה הייתה השפעה על ביצוע העבירות שכן אלו הובילו אותה לעיסוק בזנות בעצמה בעברה ולביצוע העבירות בהמשך. הנאשמת 2 נטלה אחריות ועושה מאמצים לחזור למוטב, ולפרנס עצמה ואת משפחתה בעבודות נורמטיביות.
50. הבאתי בחשבון כי אך לפני כ-10 חודשים הנאשמת 2 ילדה לראשונה שתי בנות תאומות, בסמוך למועד שנקבע בזמנו למסירת גזר הדין. אמנם, הנאשמת 2 מנהלת מערכת זוגית, אך למעשה היא משמשת אם יחידנית לבנותיה. בנסיבות אלה, הבאתי בחשבון את פגיעת העונש בנאשמת 2 ובבנותיה.
51. הבאתי בחשבון גם את חלוף הזמן מביצוע העבירות, אשר מאז סיום ביצוען חלפו קרוב ל-5 שנים, מבלי שנפתחו מאז תיקים נוספים כנגד הנאשמת 2.

52. ביום 24.7.2023 התקבלה חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות בעניינה של הנאשמת 2, לפיה היא נמצאה מתאימה לביצוע עבודות שירות. צוין כי הנאשמת 2 מסרה כי למרות היותה אם יחידנית לתינוקות, היא תבצע את עבודות השירות כנדרש, ולשם כך תסתייע בבת זוגה ובבני משפחתה. בקבעו את מועד תחילת ריצוי עבודות השירות עבור הנאשמת 2, הממונה הביא בחשבון כי היא מצויה בטיפול במסגרת "סלעית", וצפויה לסיימו בחודש אוקטובר 2023.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחמי הענישה

53. במסגרת קביעת העונש המתאים, לאחר קביעת מתחמי הענישה ההולמים, על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג מן אותם מתחמים משיקולי שיקום המהווים שיקול לקולא (סע' 40 לחוק העונשין); או מאידך, לחרוג מן המתחמים בשל הצורך להגנה על שלום הציבור, המהווה שיקול לחומרה (סע' 40 לחוק העונשין).

הנה כי כן, בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של נאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי, ככל ש"מצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם".

54. במקרה דנא, העבירות בגינן הורשעה כל אחת מהנאשמות, על פי הודאתן הן קשות, חמורות ומצדיקות הטלת ענישה מוחשית, הכוללת רכיב ממשי של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

עם זאת, לאחר שקלא-וטריא ביני לבין עצמי, נחה דעתי כי כנגד חומרת המעשים והעבירות שביצעו הנאשמות, כמו גם הצורך בקביעת ענישה מוחשית ומרתיעה, המשקפת את הגמול הנדרש והסלידה ממעשיהן, הרי שלפנינו מקרה חריג, המשלב נסיבות אישיות קונקרטייות, המצדיק את המסקנה כי על שיקולי ההרתעה והגמול, להידחות מפני שיקולים אחרים, ובראשן שיקולי השיקום של הנאשמות.

55. על יסוד המפורט לעיל, ובעיקר האמור בתסקירי שירות המבחן, התקבל הרושם כי הנאשמות, כל אחת בדרכה, שואפות לנהל אורח חיים נורמטיבי ותקין, לפרנס עצמן ואת בני משפחתם בכבוד בעבודות חוקיות, לשמור על יציבות תעסוקתית, לנהל משק בית ולגדל את ילדיהן. שוכנעתי כי הנאשמות הפנימו את חומרת מעשיהן, הכירו בטעותן וחשות צער וחרטה.

56. גורלן של הנאשמות לא שפר עליהן. מגיל ילדות הן חוו אורח חיים קשה והישרדותי, ללא מסגרת משפחתית תומכת וללא גב כלכלי. כל אחת מהנאשמות נאלצה בתקופות שונות בחייה לפרנס עצמה בזנות, דבר שמעמיד כל אחת מהן כקרוב באותו מעגל עברייני, שלימים הן עצמן לקחו בו חלק במעשיהן. יש לזכור כי גם בעת ביצוע העבירות מצד הנאשמות, הן היו נתונות למרותו של אותו אדם אחר, ששמו לא צוין בכתב האישום, שהיה גורם דומיננטי בניהול בית הבושת, לצד כל אחת מהנאשמות.

57. הנאשמת 1 לקחה בעברה חלק בטיפול במסגרת שיקומית "סלעית", אותו אמנם לא השלימה, אך מבחן החיים עצמם מצביע על כך שהנאשמת 1 מקיימת כיום אורח חיים נורמטיבי. כל זאת בעיקר, בהביאי בחשבון את תלאות חייה של הנאשמת 1, כמי שאומצה בגיל 3 חודשים וחווה במהלך שנות ילדותה דחייה מצד הוריה המאמצים, ובגיל 13 מצאה עצמה בפנימייה; כמי שנאלצה למצוא פרנסה בעיסוק בזנות; כמי שהתקשתה בתחילה לגדל את בנה עד כי הוצא מחזקתה למשפחת אומנה למשך תקופה מסוימת. כיום, הנאשמת 1 מגדלת בגפה את בנה בן ה-12, אינה צורכת חומרים ממכרים, אינה מצויה בעולם הזנות, עובדת בעבודות חוקיות ולא נפתחו נגדה הליכים פליליים מאז ביצוע העבירות מושא גזר דין זה.

אמנם, הנאשמת 1 שללה נזקקות טיפולית ולא שולבה במסגרת שיקומית בהליך זה. משכך, אין הצדקה לסטייה לקולה ממתחם הענישה ההולם שנקבע בעניינה של הנאשמת 1. ברם, דרכה השיקומית כשלעצמה, אף אם ללא עזרה מקצועית צמודה, תבוא בכלל חשבון כגורם ממתן בקביעת עונשה של הנאשמת 1 בגדר גבולות מתחם הענישה ההולם בעניינה, ולו על מנת לעודדה לדבוק באורח חיים נורמטיבי.

58. ואילו, הנאשמת 2 מצויה בימים אלו ממש בעיצומו של הליך טיפולי במסגרת "סלעית", וכפי העולה מתסקירי שירות המבחן היא מתמידה בהגעתה, משתפת פעולה ולוקחת חלק בטיפולים קבוצתיים ופרטניים, מצליחה ליצור קשרים עם מטופלות אחרות, עם גורמי הטיפול ולהשתתף באופן פעיל תוך התייחסות לתכני הטיפול. צוין כי נוכח מורכבות במצבה של הנאשמת 2 הטיפול בה עשוי להתארך עד לחודש אוקטובר 2023. כל זאת, על רקעה הקשה והמורכב של הנאשמת 2, אשר חוותה ילדות קשה וניכור מצד הוריה, בשל נטייתה המינית, ולימים נאלצה לעבוד בזנות. הנאשמת 2, נעדרת עבר פלילי, הביעה לא אחת שאיפות לנהל אורח חיים תקין ונורמטיבי, והשתלבותה הנוכחית במסגרת השיקומית מלמדת על רצינותה להשגת מטרתה, חרף כל הקשיים הכרוכים בכך. יש להזכיר כי הנאשמת 2 ילדה את בנותיה במועד סמוך למועד שנקבע בזמנו למסירת גזר הדין, ובית המשפט מצא לתן לה הזדמנות להוכיח את רצינותה להשתקם, תוך התחשבות כי אל לבנותיה להתחיל את חייהן בכלא נווה תרצה.

59. לעניין המקרים בהם ראוי לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, קבעה כב' השופטת ד' ברק ארז, בדעת רוב, בע"פ 6637/17 אליזבת קרנדל נ' מדינת ישראל (18.04.2018), בין היתר, את הדברים הבאים:

"אכן, את סעיף 40ד(א) לחוק העונשין יש ליישם בזהירות. עם זאת, יש לתת לו משמעות מעשית. חשוב לשים לב כי המחוקק הקנה שיקול דעת רחב לבית המשפט ביישומו של הסעיף וכי נקודת המוצא בהפעלתו היא העדפתם של שיקולי שיקום (ראו: אורן גזל-אייל 'חריגה ממתחם העונש ההולם' ספר דורית ביניש 539, 546 (קרן אזולאי ואחרים עורכים, 2018) (להלן: גזל-אייל)). אכן, לא מתפוגגים מאליהם שיקולי ההלימה גם כאשר חלים שיקולי השיקום. אולם, יש להקפיד על כך שהבחירה בעונש לא תפגע באופן ממשי בסיכויי השיקום

(שם, בעמ' 550-551). ... התנאי שמציב סעיף 40ד(א) לחוק העונשין לחריגה ממתחם העונש ההולם הוא קיומו של הליך שיקום שהסתיים או 'סיכוי של ממש [שהנאשם] ישתקם'. על מנת לעמוד בתנאי זה על הנאשם להציג עובדות וראיות לסיכויי השיקום, להבדיל מטענות בעלמא (יניב ואקי ויורם רבין 'הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא' הפרקליט נב 413, 446 (התשע"ג); גזל-אייל, בעמ' 546). את התשתית העובדתית להוכחת סיכויי השיקום ניתן לגבש באמצעים ראייתיים שונים, ובראשם התסקיר של שירות המבחן. באילו נסיבות יכיר בית המשפט בקיומו של סיכוי של ממש לשיקום באופן שיצדיק חריגה ממתחם העונש? עד כה לא ניתנה בפסיקה תשובה מחייבת וכוללת לשאלה זו, ומטבע הדברים יש להתחשב בכל מקרה על נסיבותיו. בקווים כלליים ניתן להצביע על כך שהפעלת הסמכות בסעיף 40ד אינה מוגבלת לעבירות קלות בלבד (ראו למשל: ע"פ 779/15 פלוני נ' מדינת ישראל (12.4.2015) (להלן: ע"פ 779/15); ע"פ 3381/16 אלקרינאוי נ' מדינת ישראל (10.7.2016) (להלן: עניין אלקרינאוי); ע"פ 5611/16 סלב נ' מדינת ישראל (14.9.2017) (להלן: עניין סלב); ע"פ 1288/17 מדינת ישראל נ' שנהר (3.10.2017) (להלן: עניין שנהר)). במקרים קודמים שבהם נדרש בית המשפט להעריך את סיכויי השיקום במסגרת סעיף 40ד לחוק העונשין הובאו בחשבון, בין היתר, השיקולים המרכזיים הבאים: המוטיבציה שהפגין האדם שהורשע להשתקם; הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר; השתלבות מוצלחת בהליכים טיפוליים שונים; אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה (ע"פ 7459/12 שיבר נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (20.6.2013); ע"פ 779/15, בפסקה 11; עניין אלקרינאוי, בפסקה 12; עניין סלב, בפסקאות 16-17; עניין שנהר, בפסקה 24). חשוב להבהיר: אין מדובר ברשימה ממצה של שיקולים, והתקיימותו של שיקול זה או אחר אינה מצדיקה בהכרח חריגה ממתחם העונש משיקולי שיקום. טעם עיקרי לכך הוא שחלק מהשיקולים שהוזכרו לעיל מובאים ברגיל בחשבון במסגרת קביעת העונש בתוך המתחם (ראו: סעיף 40יא לחוק העונשין). עם זאת, ומבלי לקבוע מסמרות, ניתן לציין ששילוב בין שינוי מהותי בהתייחסות הרגשית לאירוע העבירה המתבטא בנטילת אחריות, כפרה והבעת אמפתיה לנפגעי העבירה לבין אינדיקציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפול מוצלח וחזרה לדרך הישר, עשוי להצביע על 'סיכוי של ממש לשיקום' כלשונו של סעיף 40ד(א). דברים אלה זוכים למשנה חיזוק מקום בו מדובר באדם צעיר נעדר עבר פלילי (עניין סלב, בפסקה 16)".

60. הנה כי כן, כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן, הנאשמת 2 נרתמה במסירות וברצינות להליכי הטיפול, על היותה אם יחידנית לשתי בנות רכות בשנים. מהתסקירים עולה כי שירות המבחן מדגיש את החשיבות להמשך ההליך הטיפול אותו החלה הנאשמת 2 וכי גריעת ההליך הטיפולי והשיקומי, וערעור היציבות אליה הגיעה, עלולים להביא לנסיגה משמעותית בהישגיה.

61. בנסיבות אלו, חרף שליחת הנאשמות למאסר מאחורי סורג וברית, כפי שברגיל היה זה עונש הולם וראוי נוכח העבירות שבוצעו, סבורני כי בנסיבות המתוארות, בהינתן עברן המורכב, היותן מוכות גורל, הזמן שחלף מביצוע

העבירות, התרחקותן מהסביבה שבה ביצעו את העבירות, היותן אימהות יחידניות לילדיהן ודרכן השיקומית המשמעותית, הרי שענישה בכליאה עשויה להביא להידרדרות במצבן הנפשי, הכלכלי, האישי והמשפחתי ואף להגביר את הסיכון להישנות עבירות דומות מצדן.

62. אין ספק, חומרת מעשיהן של הנאשמות והעבירות בהן הורשעו ראויים לכל גינוי ומחייבים גמול עונשי, שישקף את הסלידה שחשה החברה ואת הוקעתם של מעשים כגון אלה. לצד זאת, על בסיס הטעמים שמניתי הקשורים בנסיבותיהן האישיות של כל אחת מהנאשמות, ולאחר לבטים נחה דעתי כי ראוי להעדיף בעניינן ענישה צופה פני שיקומה, להימנע ממתחת מלוא שורת הדין למולן, ולהשיג את מטרות הענישה באמצעות השתת רכיבי גמול בדרך של עונש שיקומי שיתרום לחברה בדרך של מאסר לריצוי בעבודות שירות, קנס כספי מידתי, צו מבחן (ביחס לנאשמת 2) וענישה צופה פני עתיד. דומני כי הטלת עונשי מאסר בכליאה, נוכח השלכותיה האפשריות עליהן עמדתי, תחטא לשיקול השיקום ועלולה לגרום ליותר נזק מתועלת לחברה. הצלחת ההליך הטיפולי של הנאשמת 2 ודרכן השיקומית של השתיים, לצד תרומה לחברה בדרך של עבודות שירות, מהווה אינטרס של החברה בכללותה ולא רק של הנאשמות.

63. דומני כי מסקנה זו אף עולה בקנה גם עם הדברים שנכתבו בדו"ח צוות התביעה לבחינת יישום דו"ח דורנר (דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים) מיום 7.6.2018, שם נקבע בין היתר כי במקום בו שיקולי ההלימה ואיון המסוכנות אינם מחייבים מאסר או מעצר בין כותלי הכלא, וכשניתן לשלב נאשם בהליך שיקומי ממשי המותאם לצרכיו, מחוץ לכותלי הכלא, כי אז יש להעדיף את ההליך השיקומי על פני מעצר או מאסר. כמו כן נקבע בדו"ח כי "**במקרים בהם העונש ההולם למעשה העבירה הוא מאסר קצר, תשקול התביעה מתן משקל נכבד יותר להמלצת שירות המבחן והעדפת שיקולי שיקומו של נאשם, ככל שאין אינטרסים נוגדים אחרים.**"

64. המקרה דנא הינו דוגמה למתח שבין חומרת העבירות המצדיקות ככלל השתת מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה, לבין נסיבותיהן האישיות של הנאשמות ונסיבות ביצוע העבירה, לצד רצונן להשתקם ולפתוח פרק חדש בחייהן, הנוטים לכיוון הימנעות מהשתת מאסר בפועל, באופן שיגדע את מאמצי שיקומן. שוכנעתי כי יש לעודד את הנאשמות להמשיך בנתיב השיקומי ולחזק ידיהן בדרכן החדשה. כולי תקווה כי אם תתמדנה הנאשמות בדרכן זו, תתרמנה לא רק הן עצמן, אלא גם החברה תצא נשכרת. בנסיבות אלה, הקלה בעונש במקרה דנא, תהווה תמריץ חיובי לנאשמות להתמיד בדרך חיים נורמטיבית.

65. נוכח האמור לעיל, סבורני כי הנאשמות נמצאות בנתיב שיקומי, הכולל פוטנציאל של ממש לבניית חיים נורמטיביים, שתאפשר להן לנהל חיי משפחה, לעבוד בכבוד ולגדל את ילדיהן, ולכל הפחות "יש סיכוי של ממש" לשיקומן, ביתר שאת בנוגע לנאשמת 2, בהתאם להוראות סעיף 40 לחוק העונשין. לכן, בקביעת ענישה של הנאשמת 2 מצאתי הצדקה לחרוג לקולה ממתחם הענישה שנקבע בעניינה.

66. אני מוצא לשוב ולהבהיר, למען תדענה הנאשמות, כי לצורך מימוש ושימור הנתיב השיקומי והטיפולי, בצד מגבלות השימוש באמצעים שמקנה חוק העונשין, מצאתי לגזור עליהן רכיבי ענישה באופן שיווצר הליך מבוקר

ומתמשך במסגרתו תועמד כל אחת מהנאשמות בפיקוח שיקומי ושיפוטי. בדרך זו ישמש ההליך הפלילי כמנוף לטיפול ולשיקום ביחד עם פיקוח המאפשר, בכל עת, דיון מחדש בעונשה של כל אחת מהנאשמות. כאמור, עונשה של נאשמת 2 יחרוג לקולה ממתחם הענישה שנקבע בעניינה, לאחר ששוכנעתי, כי על מכלול נסיבותיה האישיות מתקיימים התנאים אליהם כיוון סעיף 40ד(א) לחוק העונשין, המצדיקים סטייה ממתחם ענישה וגזירת דין שיביא לידי ביטוי סיכויי שיקום.

עם זאת, מופנית הנאשמת 2 למתחם הענישה שנקבע ביחס לביצוע העבירות בהן הורשעה, כמפורט לעיל, על מנת שתובהר הענישה לה היא צפויה, במידה ולא תתמיד בדרכה השיקומית.

67. הטלת עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, הכולל רכיב של גמול ותרומה לחברה, אשר חשוב וחיוני מבחינה שיקומית עבור הנאשמות, יאפשר לבית המשפט גם לפקח על התמדתן של הנאשמות, שכן במקרה של ביצוע עבירה נוספת או היעדר שיתוף פעולה עם הממונה על עבודות השירות, תרצנה מי מהנאשמות את יתרת התקופה שנגזרה עליה מאחורי סורג ובריח.

68. כולי תקווה אפוא כי הנאשמות תיקחנה בשתי ידיים, בלב שלם ובנפש חפצה, את ההזדמנות אשר ניתנה להן לשקם את דרכיהן. אולם, אם חלילה מי מהנאשמות תחזור לבצע מעשי עבירה, ידיהם של אוכפי החוק לא תהיינה קלות עמה, וזאת מכיוון שהזדמנות שכזו, ככל הנראה, לא תחזור על עצמה.

69. בעבירות בהן הורשעו הנאשמות, אשר בוצעו למען בצע כסף, ראוי לגזור רכיבי ענישה כלכליים משמעותיים, על מנת שימחישו את חומרת המעשים ויתרמו להרתעת העבריין הספציפי ולהרתעת הרבים. בקביעת רכיבי ענישה אלו יש להביא בחשבון את רווחיו של העבריין מביצוע העבירות, אך גם לתן את הדעת למצבו הכלכלי, האישי והמשפחתי. כפי שהוצג לבית המשפט, כל אחת מהנאשמות משמשת כיום כאם יחידנית, ללא תמיכה כלכלית משמעותית, וללא עבודה קבועה. על-כן, נחה דעתי להשית על הנאשמות רכיבי ענישה בדרך של קנסות בסכומים מתונים, שישולמו בתשלומים.

העונש המושת על הנאשמות

70. מכל הנתונים, הטעמים והשיקולים שפירטתי, מצאתי להשית על **נאשמת 1** עונש כדלקמן:

א. **מאסר בפועל** לתקופה של 7.5 חודשים. תקופת המאסר תרוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה מיום 2.8.2023. מובהר לנאשמת כי עליה לעדכן את הממונה בכל שינוי אם יחול בכתובת מגוריה, וכי עליה לעמוד בתנאי הפיקוח. הנאשמת מוזהרת כי כל הפרה בתנאי עבודות השירות, יכולה להביא להפקעת המנהלי ולריצוי העונש במתקן כליאה.

מובהר בזאת לנאשמת כי מקום השמטה לריצוי עבודות השירות הינו ב"מתנ"ס שחקים בית אשכול עפולה", שברחוב קפלן 6 עפולה, החל מיום 11.10.2023. חובה על הנאשמת להתייצב במועד זה לתחילת ריצוי עונשה כמפורט בחוות דעת הממונה, אלא אם כן ייאמר לה אחרת.

ב. **מאסר מותנה** לתקופה של 6 חודשים. הנאשמת 1 תישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום תעבור על כל אחת מהעבירות בהן הורשעה.

ג. **קנס** בסך 6,000 ₪ או מאסר למשך 30 ימים תחתיו. הקנס ישולם ב-20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם ביום 1.12.2023 ויתר התשלומים מדי ראשון לכל חודש שלאחר מכן. פיגור בתשלום אחד מן התשלומים שנקבעו לעיל, יעמיד לפירעון מידי את יתרת הקנס שטרם שולמה ויחייב את הנאשמת 1 בתוספת פיגורים כחוק.

71. מכל הנתונים, הטעמים והשיקולים שפירטתי, מצאתי להשית על **נאשמת 2** עונש כדלקמן:

א. **מאסר בפועל** לתקופה של 9 חודשים. תקופת המאסר תרוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה מיום 24.7.2023. מובהר לנאשמת כי עליה לעדכן את הממונה בכל שינוי אם יחול בכתובת מגוריה, וכי עליה לעמוד בתנאי הפיקוח. הנאשמת מוזהרת כי כל הפרה בתנאי עבודות השירות, יכולה להביא להפקעת המנהלי ולריצוי העונש במתקן כליאה.

מובהר בזאת לנאשמת כי מקום השמטה לריצוי עבודות השירות הינו ב"בית החייל", שברחוב ויצמן 60 תל אביב יפו, החל מיום 6.11.2023. חובה על הנאשמת להתייצב במועד זה לתחילת ריצוי עונשה כמפורט בחוות דעת הממונה, אלא אם כן ייאמר לה אחרת.

ב. **מאסר מותנה** לתקופה של 9 חודשים. הנאשמת 2 תישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום תעבור על כל אחת מהעבירות בהן הורשעה.

ג. **צו מבחן** לתקופה של 12 חודשים. הנאשמת 2 מוזהרת כי חובה עליה לשתף פעולה עם שירות המבחן, ולפעול על פי הנחיותיו, שאילולא כן ניתן יהיה לחזור ולדון מחדש בשאלת העונש.

ד. **קנס** בסך 8,000 ₪ או מאסר למשך 45 ימים תחתיו. הקנס ישולם ב-20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם ביום 1.12.2023 ויתר התשלומים מדי ראשון לכל חודש שלאחר מכן. פיגור בתשלום אחד מן התשלומים שנקבעו לעיל, יעמיד לפירעון מידי את יתרת הקנס שטרם שולמה ויחייב את הנאשמת 2 בתוספת פיגורים כחוק.

72. ניתן בזאת צו למוצגים, לפיו הם יושמדו/יחולטו/יושבו לבעליהם, לפי שיקול דעת המאשימה.

73. המזכירות תשלח העתק מגזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור כדין לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ט"ז אב תשפ"ג, 03 אוגוסט 2023, במעמד הצדדים.